

Un număr vechiu 7 lei

# CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE — SOCIOLOGIE

Director: N. C. SCHINA

**COMITETUL :**

D. NEGULESCU, Profesor la Facultatea de drept din București, GR. CONDURATU, Consilier la Curtea de Apel București  
 ALEX. CERBAN, ALFRED JUVARA, IOSEF G. COHEN, TR. ALEXANDRESCU, V. ANGELOVICI, EUG. EMMANUEL  
 Dr. în Drept din Paris Dr. în Drept din Paris Avocat Post Prim-Presed. Trib. Dr. în Drept din Paris Dr. în Drept din Paris  
 Profesor Universitar Avocat Avocat Jud. Trib. Ilfov Avocat

Secretar de Redacție: E. C. DECUSARA, Dr. în drept din Paris, Directorul Statisticii Judiciare

Membru corespondent pentru Paris: EDOUARD LEVY, Dr. în Drept, Avocat, Paris

**ABONAMENTUL**

Un an p. Bănel, Case Comerc. și Autorit. 300 lei  
 „Magistrați și Avocați fără supl. 150 „  
 6 luni prețul cel de sus pe jumătate

APARE ODATA PE SAPTAMANA  
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția și Administrația

București, Artei, 5 și Rahovei, 5  
 Lângă Palatul Justiției  
 — TELEFON 18/29 —

**SUMAR**

— *Un caz de contrabandă vamală înaintea Curții de Casație, secția Ardelenească și Răspuns la o Notă de d-l avocat Dr. Sever Andru, comentate de „Curierul Judiciar“.*

**JURISPRUDENȚA :**

— Curtea de Casație s. III și Tribunalul Sibiu: *Iosef Engel cu Ministerul de Finanțe pentru contrabandă de coroane* (Cine constată contrabandele vamale în Transilvania? Instanțele competente de a judeca apelurile în contra proceselor verbale de constatare aprobate. Compunerea lor. Sesizarea mai multor instanțe. Regularea competenței. Litispendență. Obligația instanței când contrabandistul se înscrie în fals contra procesului verbal de constatare. Cum poate fi dată autorizarea Parchetului? Competința de instrumentare a agenților vamali. Cum și cine poate da aprobarea procesului verbal de constatare? Art. 262, 261 și 110 pr. civilă; Art. 199, 201, 203, 210, 211, 215 și 216 legea generală a vămilor), cu o Notă.

**Rezumatel jurisprudenței Curților de apel și Casație**

— *Casație secția I:* Imobil stăpânit în indiviziune. Inchirierea lui numai de o parte din coproprietari. Neopozabilitatea celorlalți.  
 # — *Casație secția II:* Nu este permisă înstrăinarea imobilelor rurale nici pe cale de urmărire silită, cu o Notă.  
 — *Casație secția III:* Legea Burselor. Camera arbitrală. Dacă termenul de citare pot fi mai scurte de o zi? Când urmează a se face propunerea de împăcare?

**UN CAZ DE CONTRABANDĂ VAMALĂ**

înaintea Curții de Casație (Secția Ardelenească)

Cititorii revistei își amintesc de deciziunea penală, publicată în No. 26 din 17 Iulie a. c, prin care înalta Curte s. II — complexul ardelenească — a admis recursul unui anume Francisc Mogyrosi, absolvindu-l de faptul de contrabandă, pentru care fusese condamnat de instanțele de fond din Oradea-Mare.

Curtea supremă era chemată să rezolve chestiunea, dacă în sistemul legislației noastre există sau nu prohibițiune la import pentru monetele străine, în specie pentru hârtia-monetă ungară, și dacă recurentul, care a introdus în România, la data de 21 Iunie 1920, o sumă de 91620 coroane stampilate românește, este pasibil de pedeapsă în conformitate cu legea generală a vămilor. Soluțiunea negativă, adoptată de secția ardelenească a Curții de Casație, a dat prilej colaboratorului

nostru, d-l E. C. Decusară, care a adnotat zisa deciziune, să examineze problema și să constate că această jurisprudență este inacceptabilă din toate punctele de vedere, ca una ce contrazice înțelesul și scopul legislației speciale și este dăunătoare intereselor economice ale țării. În realitate jurisprudența în discuțiune ignorează un text precis de lege, cum se va arăta mai jos.

Nu am fi revenit asupra unei asemenea *curiozități juridice*, dacă ea nu ar trăda și alte laturi de ordin surlețesc și n'ar fi de natură să ne îndemne a medita că prestigiul înaltei Curți și rolul său constituțional sunt grav atinse prin ființarea unor secțiuni sau complete aparte pentru recursurile din Ardeal și Bucovina. Constituția nu permite de cât o singură Curte de Casație pentru întregul Stat (art. 104 al. ult.), ori câte ținuturi s'ar reuni la patria-mumă (art. 2). De ce n'am inaugura consolidarea țării întregite, prin respectul regulilor imperative ale pactului nostru fundamental?

De altfel, deciziunea de care ne ocupăm a putut găsi un apărător, însă în persoana d-lui Dr. Sever Andru, fost avocat al contravenientului Mogyrosi înaintea Tribunalului și Curței de apel din Oradea-Mare, și acum avocat din oficiu al secției ardelenești, care a judecat cauza clientului său. Prin scrisoarea-întâmpinare ce adresează redacțiunii revistei, pe care o reproducem în întregime \*),

**\*) RĂSPUNS LA O NOTĂ**

În No. 26 dela 17 Iulie 1921 al „Curierului Judiciar” s'a publicat o notă a D-lui E. C. Decusară sub deciziunea cu No. 796 a Curței de Casație, secția ardelenească, dată în cauza de contrabandă vamală a lui Francisc Mogyrosi, domiciliat în Salonta Mare.

Văzând concluziile ce le formulează d-l Decusară, privitor la zisa decizie a Curței de Casație, pe de altă parte, subsemnatul fiind apărătorul lui Francisc Mogyrosi în tot decursul procedurii afară de dezbaterea înaintea Curței de Casație, unde a pledat în calitate de substituit al meu d-l Dr. David Singer, avocat în București, mă simt îndatorat a face privitor la nota d-lui Decusară unele reflecții.



d-sa răspunde la observațiunile d-lui Decusară și încearcă să ne demonstreze că pe temeiul textelor de lege existente în materie de contrabandă, adică art. 196 modificat din legea generală a vămilor și decretul-lege No. 2238 din 16 Mai 1920, monetele de orice naționalitate se văd prohibite numai la export. Mai departe, d-l Dr. Andru argumentează că ordinul circular No. 514 din 1 Aprilie 1920 al direcțiunii generale a vămilor, după care coroanele stampilate sunt cu desăvârșire prohibite la import și la export, nu are bază legală, în sensul art. 3 și 12 din vorbita lege a vămilor, și nu poate fi în nici un caz obligator pentru particulari, nefiind publicat, ci comunicat numai birourilor vamale; că, în definitiv, legislațiunea noastră vamală, care nu ne apără astăzi de primejdia unei noi inflații monetare, ar trebui schimbată spre a se opri și la import monetele de pe piețele străine, dar până atunci omisiunea legii nu îndrituiește pe nimeni de a face din Curtea supremă—recte secția ardelenescă—un șap is-pășitor, invinuin-d-o de ignoranță și incurajare la fraudă, când, ca în cazul judecat, ea și-a făcut numai datoria, aplicând legile aflate în vigoare.

Trebuie să recunoaștem că scrisoarea d-lui Dr. Andru, care păcătuiește, ca și deciziunea apărută de d-sa, de aceeași necunoaștere a legislațiunii în cazul de contrabandă dedus judecății, are cel puțin meritul de a fi scrisă în o limbă juridică românească destul de clară, ceea ce nu se poate spune despre hotărârea secției ardelenesti, care pare a fi fost concepută în o limbă străină și apoi tradusă în limba țării. O Curte de Casație, chiar și sub forma unei secțiuni speciale, are ca primă datorie de a enunța în o redactare foarte îngrijită atât datele speței și a problemei juridice rezolvată de instanța de fond, cât și interpretarea ce are a fi dată legilor invocate în cauză.

Voi căuta, mai întâiu, să rezum în câteva cuvinte fondul cauzei. Francisc Mogyorosı a fost invinuit, că a introdus prin contrabandă în țară suma de 916 000 coroane ungurești stampilate, fapt pentru care a fost dat în judecată Tribunalului din Oradea-Mare, care prin sentința No. 2867/9 P. II. 1920 l-a și condamnat la un an de zile închisoare. Făcând recurs înaintea Curței de Casație, Inalta Curte l-a achitat însă pe condamnat prin decizia sa cu No. 795 din 16 Mai 1921, motivând că, după legile actualmente în vigoare, monetele și valorile, indigene sau străine, sunt prohibite numai la export, dar nu și la import, și că prin urmare fapta ce se pune în sarcina lui Francisc Mogyorosı nu constituie în sistemul actual al legislației noastre nici o infracțiune.

Această decizie, care în orice caz este de natură a surprinde persoanele laice necunoscătoare a motivelor și a considerațiilor juridice, pe care ea este întemeiată, a fost violent atacată de d-l Decusară, care invinuitește Inalta Curte de ignoranță în materia legilor și regulamentelor noastre vamale.

Să vedem pe ce se întemeiază această invinuire.

D-l Decusară invoacă mai întâi art. 196 al. L. G. V., care după d-sa spune categoric că contrabandă de mărfuri sau valori prohibite la export și import... se va pedepsi... etc., apoi mai invoacă ordinul circular cu No. 514 dela 1 Aprilie 1920 al Direcțiunii Generale a Vămilor, care stabilește că coroanele stampilate sunt cu desăvârșire prohibite la import și export. Din combinația acestor texte, adică de o parte al

Să trecem acum la faptele procesului și să comentăm încă o dată soluțiunea Casației. Numitul Francisc Mogyorosı a introdus la data de 21 Iunie 1920, prin contrabandă, pe teritoriul comunei Salenței-Mare, în România, o sumă de 91.620 coroane ungare, stampilate românește, Judecat de Tribunal și Curtea de apel din Oradea-Mare, este condamnat la un an închisoare corecțională, cu aplicațiunea art. 193 și 196 legea generală a vămilor. Făcându-se recurs pentru motivul de greșită constatare a vinovăției acuzatului, secția ardelenescă pleacă dela principiul: nici o pedeapsă fără lege, sau, pentru speța, nici o contravențiune vamală fără călcarea unei prohibițiuni a legii respective, apoi constată că în cauză nu este vorba de export de monete, singurul oprit prin decretul-lege No. 2238 din 15 Mai 1920, ci de import, care, nefiind oprit, este permis, mai ales că ordinul cu No. 514 din 1 Aprilie 1920 al direcțiunii generale a vămilor, care interzice atât importul cât și exportul de coroane stampilate, este anterior decretului-lege și deci desființat de acesta.

Problema se reduce dar la chestiunea de a se ști dacă coroanele ungare sânt prohibite la import. D-l Decusară, în adnotarea făcută sub deciziunea în chestiune, își exprimă îndoiala ca legiuitorul să fi putut comite o inconsecvență atât de flagrantă: de a prohibi pe deoparte exportul de monete străine și de a permite pe de alta importul lor! Îndoiala d-lui Decusară, pe cale de raționament, este confirmată prin un text precis de lege, care datează din 15 Ianuarie 1919: Decretul-lege No. 188, publicat în «Monitorul Oficial» No. 236 din 17 Ianuarie 1919.

Prin acest decret-lege se introduce la art. 488 din tariful vamal al României următoarea *notă* interpretativă:

art. 196 L. G. V. care definind elementele constitutive ale contrabandei vamale, spune că ele consistă în introducerea sau scoaterea din țară a vreunei marfe sau valori prohibite la import și export, de altă parte a ordinului circular cu No. 514 al Direcțiunii Generale a Vămilor, prin care coroanele stampilate au fost declarate de fapt prohibite atât la export cât și la import, d-l Decusară conchide, că fapta lui Mogyorosı de a fi trecut 91.600 cor. ungare stampilate, constituie fără nici o îndoială o contrabandă vamală în sensul textelor citate, și că prin urmare Inalta Curte Secția ardelenescă numai din lipsa de «familiarizare» cu legile din vechiul regat a putut să absolve pe Francisc Mogyorosı de fapta de care era acuzat.

Vom arăta că d-l Decusară este victima unei regretabile confuzii în concluziile ce le-a formulat privitor la zisa decizie a Curței de Casație.

Întâiu, trebuie reținut faptul, că d-l Decusară citează greșit art. 196 L. G. V., pentru că această lege nu vorbește de «mărfuri și valori prohibite la import și export», cum afirmă d-l Decusară, ci «de mărfuri și valori prohibite la import sau export» și aceasta este o deosebire, pentru că în prima ipoteză ar trebui să susținem că contrabandă vamală se poate săvârși numai cu mărfuri și valori prohibite în mod simultan atât la import cât și la export, pe câtă vreme în a doua ipoteză, așa cum ea este de fapt formulată în lege, trebuie să susținem, că contrabandă se poate săvârși foarte bine cu



«Prin titluri străine se înțelege și orice hârtie-monetă străină».

În acest mod ne găsim în fața unei legi, care prohibă la import lozurile, biletele de loterii și orice alte titluri străine neautorizate de Stat și necotate de bursă, prin titluri străine înțelegându-se și orice hârtie-monetă străină.

Legea este cu mult anterioară faptului comis de numitul Mogyoroși. Numai prin ignorarea ei și prin înlăturarea ordinului circular al direcțiilor generale a vâmlor din 1 Aprilie 1920 vorbit mai sus, Secția ardelenescă a Curții noastre supreme a putut pronunța absolvirea, în loc de a respinge recursul, pe temeiul art. 488 tariful vamal combinat cu art. 196 și 193 din legea generală a vâmlor.

Deciziunea, sortită a fi pe dintregul alături de lege, greșește și prin confuzia ce face între ordinul circular din 1 Aprilie 1920 adresat birourilor vamale și decretul-lege No. 2238 din 15 Mai 1920. Ordinul circular al direcțiilor generale a vâmlor era în legătură cu legea din 1919 și art. 488 din tariful vamal și preceda măsurile pe care Guvernul avea să le ia pentru schimbul coroanelor. Decretul-lege din 15 Mai 1920 este însă relativ la valută, adică la plățile externe, ceea ce este cu totul altceva.

Dovada o găsim în chiar art. 1 al acestui decret-lege (publicat în *Monitorul Oficial* No. 33 din 16 Mai 1920), prin care «se abrogă decretul-lege cu No. 422 din 29 Ianuarie 1919 pentru serviciul de control al valutei și de plăți externe». Așa dar o dispozițiune străină de cauza desbătută în Casație, un decret-lege care, înlocuind un altul, avea de scop de a opri inundarea piețelor străine cu lei românești și de a menține în țară

mărfuri sau valori care sunt prohibite fie numai la import, fie numai la export.

Abstrăgând însă de această deosebire, din textul art. 196 L. G. V. se desprinde o constatare, și anume, că ea definește elementele constitutive ale infracțiunilor vamale numai în mod general, spunând, că ele consistă în introducerea în țară sau scoaterea din țară, a vreunei marfe sau valori prohibite la import sau export, ceea ce reclamă, pentru a soluționa contra lui Francisc Mogyoroși, și constatarea unui al doilea fapt și anume cari mărfuri și valori sunt declarate prohibite la export sau import și mai cu deosebire, care este autoritatea în drept a declara cutare marfă sau valoare lovită de această prohibițiune.

În această privință avem art. 3 al. L. G. V., care spune că tariful drepturilor de vamă se va stabili prin lege, apoi mai avem art. 12 al. zisei L. G. V., după care în cazuri de urgență se poate prohibi, pe motive de siguranță publică, și printr'un decret regal importul sau exportul unui articol oarecare.

Se poate dar constata în baza acestor texte, că declararea vre unei marfe sau valori ca prohibită la export sau import intră în atribuțiunile Corpurilor Legiuitoare, sau în mod excepțional, ale M. S. Regelui, în condițiunile arătate în art. 12 al. L. G. V.

Ei bine, până în luna Mai 1921, n'a apărut privitor la monete și valori decât un singur decret-lege, cel cu No. 2238 dela 16 Mai 1921, v. Mon. Of. din același an. No. 33, prin care monetele și valorile de orice naționalitate au fost declarate prohibite la export, dar care decret nu pomeneste cu

monetele străine sau devizele spre a se putea efectua plățile externe în condițiuni valutare mai prielnice. Se poate ca scopul final al acestui decret-lege să fi fost o prohibițiune expresă și generală la export a tuturor monetelor și valorilor, precum și sancționarea ei prin pedepsele prescise de legea generală a vâmlor, din decret însă nu reiese, prin a *contrario*, cum argumentează Curtea ardelenă, că Statul român a îngăduit importul coroanelor. Decretul nu vorbește de importul monetelor străine, pentrucă despre aceasta se ocupă decretul-lege din 1919 și tariful vamal în art. 488 modificat, cum s'a arătat mai sus, texte de lege nedesfășurate încă până astăzi. Să nu se piardă din vedere că Ministerul de Finanțe primește încă la schimb coroanele ungurești (ștampilate sau chiar neștampilate, după aprecierea ministerului sau a unei comisii speciale), astfel că contrabandiștii ca Mogyoroși ar putea oricând, dacă fapta lor nu are pedeapsă, după cum stabilește teoria secției ardelenesti, să mărească inflația noastră monetară.

Deciziunea în chestiune este deci îngrijitoare pentru noi nu numai ca juriști, dar și ca români. Ca juriști ne oferă tristul spectacol al ignoranței în materie de drept. Sufletul românesc este direct lovit când îi este dat să constate că au putut exista la noi judecători cari să lase nepedepsită introducerea prin fraudă a unor monete fără curs legal în țară.

Regimul vamal în România întregită este dominat de o singură lege. Este o lege românească, pe care Secția ardelenă a Inaltei Curți nu a avut timpul să o studieze. Interesele economice ale țării sânt însă în joc. Ce măsuri urmează a fi luate față cu jurisprudența creată în cazul dispoziției în discuție despre prohibițiunea acestor monete și valori și la import.

Și atunci, am și arătat pe scurt textele pe cari este întemeiată decizia Curței de Casație dată în cauza de contrabandă vamală a lui Francisc Mogyoroși, și pe care texte le am putea rezuma încă odată pe scurt în următoarele: art. 196 al. L. G. V., care prevede, în general că este contrabandă fapta de a introduce în țară sau a scoate din țară o marfă sau valoare prohibită la export sau import, art. 3 și 12 ale aceleiași legi, după care numai Corpurile legiuitoare sau M. S. Regele au calitatea de a declara cutare marfă sau valoare lovită de această prohibițiune, și decretul-lege cu No. 2238 din 16 Mai 1921, care la rândul lui a declarat valorile și monedele de orice naționalitate prohibite numai la export, dar care nu pomeneste cu nici un cuvânt, că aceste ar fi prohibite și la import.

Ită cum a ajuns Casația la concluzia că în momentul săvârșirii faptei lui Francisc Mogyoroși importul coroanelor ștampilate ungurești nu este o faptă pedepsită de lege.

D-l Decusar învinuete Casația că n'a ținut seamă de ordinul circular cu No. 514 al Direcțiunii Generale a Vâmlor Dar, avea zisa Direcțiune calitatea să emită acest ordin? Nu s'a substituit ea oare în atribuțiunile, pe care art. 3 și 12 ale L. G. V. le dă numai Corpurilor legiuitoare și Regelui?

Apoi, chiar să admitem că Ministerul Finanțelor, și adică Direcția Generală a Vâmlor, ar avea calitatea să regulemen-teze pe cale de ordonanță care mărfuri sau valori trebuiesc considerate ca prohibite la export sau import, chiar în acest



cutat mai sus? Rațiuni serioase de Stat cer ca urmările în curs pentru asemenea fapte de contrabandă să nu fie suspendate și cauzele pendinte să nu fie soluționate după exemplul dat în cauza numitului Mogyoroși. Ne întrebăm dacă este locul și este cu puțință ca Procurorul-general de acord cu Primul-Președinte al Inaltei Curți să readucă din nou chestiunea în secțiuni-unite. Cazuri de asemenea fel sânt încă numeroase—numai așa se explică cum coroanele declarate și ștampilate au fost în număr îndoit mai mare când s'au schimbat. Fiscul este amenințat acum prin efectele dezastruoase produse de noua jurisprudență.

În ipoteza că aceasta nu s'ar putea obține pe baza legii organice, care vizează numai hotărârile instanțelor de fond, cel puțin o încheiere a Inaltei Curți să motiveze un raport special care să îndreptățască un vot al Parlamentului. O lege cu caracter interpretativ ar izola deciziunea incriminată. O atare măsură ar fi și primul avertisment dat unor judecători, cari au ignorat o dispozițiune legală menită să ocrotească viața economică a țării.

### «CURIERUL JUDICIAR».

## INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 20 Mai 1921

Președinția d. lui D. G. TĂZLĂUANU, Președinte

Iosef Engel cu Ministerul de Finanțe

Decizia No. 406

Contrabandă vamală săvârșită în Transilvania. — Cine le constată. — Instanțele competente de a judeca apelurile în contra proceselor-verbale de constatare aprobate. — Compunerea lor. — Sesiizarea mai multor instanțe. — Regularea competenței. — Litispendență. — Art. 262, 264 și 110 pr. c.

Proces-verbal de constatarea contrabandei. — Apel. —

caz, oare putem să considerăm noi ordinul cu pricina ca obligatoriu pentru particulari? Este de esența oricărei ordonanțe, că ea obligă dela data când a fost publicată într'un organ oficial de publicitate; or, ordinul în chestiune a fost un ordin telegrafic, comunicat numai în bioururile vamale, dar care nicăiri n'a fost publicat și de cuprinsul cărui nici un particular n'a putut lua cunoștință. Fiește, este altă chestie de a ști, dacă această situație a legislațiunei noastre în materia vamală e bună ori nu — Desigur, vom zice, nu fiindcă trebuie sa ne apărăm față de primejdia unei noi inflații monetare, și asta n'o putem face, decât declarând ca contrabandă vamală și impotul, fără autorizare, a monetelor de pe piețele străine. Dar, dacă legiuitorul a omis să facă aceasta atunci să nu facem din Casație un țap ispășitor, să nu o învinuim de ignoranță și incurajare la fraudă, ci să mărturisim pe sleau, că vina zace în modul cu totul insuficient cum e reglementat impotul monetelor și a valorilor în țară, ceace este cu atât mai trist, că această problemă interesează atât de aproape finanțele Statului și economia noastră națională.

Casația și-a făcut numai datoria în cauza lui Francisc Mogyoroși, aplicând în speță legile aflate în vigoare. Căci procedând altfel ar fi depășit atribuțiunile ei, și tocmai ea s'ar fi făcut vinovată de exces de putere și de violarea legii.

Iată ce am găsit de cuvânt a observa pe scurt la nota d. lui Decusari, prin care D. S. a face critica deciziei date de Curtea de Casație în cauza de contrabandă a lui Francisc Mogyoroși.

Dr. SEVER ANDRU

Inscriere în falș. — Obligațiunea instanței de judecată. — Art. 199, 203, 215 și 216 legea generală a vămilor.

Contrabandă vamale. — Constatarea lor. — Autorizarea Parchetului. — Cum poate fi dată. — Agenții vamali. — Competința de instrumetare. — Aprobarea direcțiunii generale a vămilor. — Cum și cine o poate da. — Art. 199, 201, 210 și 211 legea generală a vămilor.

1. Constatarea contravențiunilor la legea generală a vămilor, săvârșite în Transilvania după introducerea acestei legi în acel finut, este de atributul organelor înstituite printr'însa, iar nu în căderea vreunui alt organ, funcționând în acea provincie, dar neprevăzut de lege. De asemenea apelurile în contra proceselor-verbale de contrabandă săvârșite acolo, confirmate de autoritatea vamală superioară, sunt de competența Tribunalelor din Transilvania, care urmează să fie constituite în complexul cerut de legea vămilor.

În cazul când în contra unui asemenea proces-verbal de contrabandă s'a făcut apel la Trib. locului unde s'au făcut constatățile, deci în Transilvania și la Trib. Ilfov, Trib. locului este competent să judece apelul chiar dacă n'a fost cel dintâi sesizat, cât timp Trib. Ilfov nu s'a declarat competent, astfel că neexistând conflict pozitiv de jurisdicțiune, nu este trebuință de un regulament care să determine instanța competentă. În asemenea caz apelantul nu poate invoca nici litispendența, căci prin introducerea mai multor apeluri el ar putea să-și aleagă după voie instanța înaintea căreia să se judece, — ceace nu poate fi admis.

2. Dacă contravenientul se înscrie în falș în contra procesului-verbal de constatarea contrabandei, Tribunalul nu este obligat a suspenda judecata, ci, pășind la examinarea motivelor invocate, poate respinge înscrierea în falș, când motivele sunt nefondate sau inadmisibile.

3. În cazul contrabandelor pentru care este nevoie de autorizarea Parchetului, semnarea procesului-verbal de constatare de către Procurorul Tribunalului, constituie cea mai categorică autorizațiune.

Agenții vamali de orice clasă au dreptul de a constata contravențiunile vamale, fără ca să li se limiteze competența după circumscripțiunea teritorială în care funcționează.

Aprobarea procesului-verbal de constatare se poate face de autoritatea vamală superioară și prin încheiere separată și poate fi dată și de locțiitorul directorului general al vămilor, legea neîndicând că aprobarea trebuie dată chiar pe procesul-verbal și numai de directorul general al vămilor.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați M. Sipsom și E. Niculescu în desvoltarea motivelor de recurs și pe d. l. av. C. Marinescu în combateri.

Deliberând

Având în vedere recursul făcut de Iosef Engel, sub-directorul Băncii de credit din Fuda-Pesta, filiala Brașov, contra sentinței Tribunalului Sibiu No. din 25 Februarie 1921, prin care i se respinge ca nefondat apelul introdus contra deciziunei Ministerului de Finanțe, Direcției Generale a vămilor, prin care a aprobat procesul-verbal care condamna pe recurent la suma de 5000 lei amendă penală și confiscarea sumei de 13.404.500 coroane, introduse fraudulos în România;

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs, se constată că la 20 Septembrie 1919, a plecat din țară la Viena o comisiune de reprezentanți ai diferitelor bănci, spre a schimbă coroanele albe, adică scrise numai pe o față în coroane albastre scrise pe ambele părți, fiecare bancă având dreptul a schimbă și aduce



în țară prin reprezentantul ei o sumă fixă; recurentul Engel, era autorizat să aducă pentru banca pe care o reprezenta 8 000 000 coroane: la întoarcere însă pe lângă această sumă, Engel a introdus și pe a rea de 13 404 500 coroane, pe care n'a declarat-o la vamă când a intrat în țară și pentru care i s'a făcut procesul-verbal de contravențiune, prin care a fost condamnat la amendă și confiscare, care proces verbal a fost aprobat de administrația superioară a vămilor.

#### Asupra I-ului motiv de casare:

«I. Violarea art. 262, 263, 264 proc. civ. eroare grosiera de fapt, vădit excs de putere și nemotivare.

«Deși Tribunalul din Sibiu constată că s'a făcut pe deplin dovada că acelaș apel în contra aceluiași proces verbal se afla pendinte și în curs de judecată la Tribunalul Ilfov s. I a și deși stabilește ca apelul dela Tribunalul Ilfov este înregistrat la 16 Octombrie 1920 iar apel dela Tribunalul din Sibiu abea la 18 Octombrie 1920, totuși violând principiile elementare de drept în materia de litispendență și art. mai sus citate, procede la judecarea apelului în fond, neținând seamă de dispozițiunile precise ale procedurii civile, care interzic în mod formal judecarea unei asemenea afeceri de cari sunt sesizate două Tribunale deosebite, și din două circumscripțiuni deosebite, până la regularizarea competenței de autoritate în fond, punând ca principiu că Tribunalul sesizat ulterior are el dreptul de a judeca competența Tribunalului sesizat cel dintâi cu acelaș apel».

Având în vedere ca prin acest motiv recurentul arată ca pentru judecarea apelului său au fost sesizat atât Tribunalul Ilfov cât și apel din Sibiu deci fiind litispendență, apelul trebuia judecat de Tribunalul Ilfov, care este mai întâi sesizat conform art. 262 și urm. pr. civ.

Având în vedere că Tribunalul constată că Engel a sesizat cu apelul său atât Tribunalul Sibiu cât și cele de Ilfov și Brașov;

Considerând că Tribunalul Sibiu declarându-se competent și judecând afacerea fără ca celelalte două Tribunale să se fi declarat și ele competente, ca astfel să poată naște un conflict pozitiv de jurisdicțiune, n'a violat întru nimic art 262 și urm. pr. civilă, care numai în caz de conflict pozitiv sau negativ cer un regulament de competență, art. 264 pr. civ. o supune aceasta în termeni categorici;

Că dar acest motiv este nefondat;

#### Asupra celui de al II-lea motiv:

«II. Violarea art. 110 pr. civ. nesocotirea principiului autorității lucrului judecat»;

«Deși s'a făcut dovada în fapt, după cum constată însuși Tribunalul de Sibiu, ca această pretinsă contrabandă a fost judecată încă în Ianuarie 1920 de către Pretoratul din Sibiu care a dat sentința cu No. 52. Deși Tribunalul din Sibiu constată că în urma recursului făcut în contra acestei sentințe a Pretoratului pentru incompetență, înalta Curte de Casație prin decizia No. . . . a casat Deciziunea Pretorului și regulând în mod definitiv competența în ceea ce privește această afacere a trimis-o în judecata parchetului de Sibiu.

«Deși constată în fapt că în executarea acestei hotărâri de regularizare de competență această afacere este pendinte la parchetul și instrucțiunea din Sibiu, totuși respinge cererea noastră că această afacere nu poate fi judecată de o altă instanță, în speță Tribunalul civil din Sibiu, atât timp cât este pendinte încă la instanța de trimitere, violând principul ca pentru una și aceeași cauză nu poate să existe două procese deosebite; și admițând principul că pentru o afacere trimisă printr-o hotărâre definitivă a Curții de Casație în competența unei instanțe, ar putea însuși partea — Ministerul de Finanțe — prin facerea unui proces-verbal nu de contrabandă să schimbe competența hotărâtă de înalta Curte de Casație».

Având în vedere că Tribunalul constatând că recu-

rentul Engel a făcut apel la trei Tribunale singur Ministerul de Finanțe, ar fi avut dreptul să se plângă de aceasta iar nici decum recurentul care n'avea nimica de obiectat contra competenței Tribunalului Sibiu, pe teritoriul căruia s'a descoperit contravențiunea și la care se adresase cu apelul său; în cazul contrar un contravenient ar putea sesiza mai multe Tribunale de odată și apoi s'ar alege pe acela înaintea căruia să se judece, celace n'a fost în intențiunea legiuitorului;

Considerând că litispendența nu se poate invoca nici din punctul de vedere că afacerea ar fi trimisă la instanța penală, căci conform art. 222 din legea vămilor, o infracțiune vamală poate da loc la două acțiuni cu totul independente una de alta: una civilă și alta penală: că dar nici litispendență nici conexitate nu se poate concepe în acest caz;

Având în vedere că, în ce privește autoritatea lucrului judecat pe care recurentul o scoate din faptul că înalta Curte de casație a trimis același afacere la Parchetul din Sibiu, nu poate fi invocat în specie, de oarece o infracțiune vamală, după cum s'a arătat mai sus, putând da naștere la două acțiuni independente, una penală și alta civilă înalta Curte a putut trînte afacerea la instanța penală, fără ca prin aceasta să fi atins dreptul Ministerului de finanțe de a constata contravențiunea vamală săvârșită de recurent, și care are un caracter civil;

Că dar și acest motiv cu două părți este nefondat

#### Asupra motivului III de recurs:

«III. Omissioni esențiale, violarea principiului competenței instanței și aplicarea unei legi noi pentru un fapt petrecut și în curs de judecată după legile în vigoare în momentul petrecerii faptului.

«Se constată în fapt, că introducerea coroanelor în Transilvania se face cu autorizațiunea Consiliului dirigent și în baza unei ordonanțe date de acel consiliu și contra semnata de Ministerul de Finanțe din București, care eunoște aplicarea pentru Transilvania în ceea ce privește introducerea coroanelor a acelei ordonanțe a consiliului dirigent. Tribunalul din Sibiu omite a se pronunța asupra acestei ordonanțe și void să aplice principiile dintr'un decret lege care pune în aplicare și în Transilvania legea vamală, bine înțeleasă acolo, unde nu a luat alte dispozițiuni speciale precum a făcut în speță prin aceia ordonanță, aplică legea vamală din Regat în Transilvania pentru introducerea coroanelor atunci când există o ordonanță specială a consiliului dirigent aprobată la Ministerul de Finanțe și care făcea o derogare la legea vamală în această privință pentru Transilvania».

Având în vedere că legea vămilor din vechiul Regat în toate dispozițiunile ei a fost introdusă și în ținuturile alipite înainte de săvârșirea acestei contravențiuni, așa că Consiliul dirigent, autoritate care astăzi nu mai există, n'a avut și nici n'ar fi putut avea vreun amestec în constatarea și judecarea contravențiunii imputată recurentului, această constatare și judecare fiind de atributul exclusiv al organelor înstitute de legea vămilor, care după cum s'a arătat mai sus, erau în vigoare în Transilvania la epoca săvârșirii contravențiunii;

Așa că și acest motiv este nefondat;

#### Asupra motivului IV:

«IV. Incompetența Tribunalului din Sibiu de a judeca acest apel și incompetența Administratorului financiar din Sibiu de a fi încheiat în Sibiu un proces pentru un fapt pretins de contrabandă care era deja în curs de judecată și nu mai putea să facă obiectul unei noi convențiuni. Violarea acestor principii de către Tribunalul din Sibiu, care admite atât competența Tribunalului Sibiu, cât și competența încheerii procesului verbal de administratorul din Sibiu;

«Intr'adevăr constatările în ceea ce privește introducerea acestor coroane a fost făcute pe baza ordonanței No. 2168 și 4390 a Consiliului dirigent în vigoare în acel moment. Pe baza lor s'a pures la judecata acestei contrabande. Această



afacere este în curs de judecată; nu mai era competența vama și administratorul vamal din Sibiu de a face noi constatări pentru același fapt care era deja înaintea instanțelor judecătorești.

«Tribunalul de Sibiu nu are nici o competență de a judeca această afacere a introducerii unor coroane prin punctul de vamă Sap deoarece dacă ar fi fost o instanță competentă încă de a judeca această contrabandă afară de instanța de trimitere în urma regulării de competență făcută prin deciziunea Inaltei Curți de Casație No. . . . acea instanță nu putea să fie decât vama din Sibiu și Tribunalul respectiv».

Având în vedere că Tribunalul constată în fapt că contravențiunea s'a descoperit la Șelinberg din districtul Sibiu, așa că conform legii vămilor autoritățile financiare și judiciare din acest district erau competente să constate și să o judece, deși coroanele au fost introduse fraudulos prin punctul vamal Sap;

Așa că și acest motiv este nefondat.

#### Asupra motivului V de recurs:

«V. Senatul Tribunalului din Sibiu care a judecat acest apel prin organizarea sa și competența sa specială nu are în cădere de a judeca apelurile fiscale în contra proceselor verbale de contrabandă. Tribunalul din Sibiu comite o eroare gravă de fapt, o confuziune și o violare flagrantă a legii de organizare a Senatelor Judecătorești din Transilvania atunci când deși constată în fapt, că ele au o altă constituire și o altă competență decât Tribunalele din Regat, în competența cărora sunt date judecarea apelurilor fiscale, totuși pretinde, că deoarece în Senatele dela Tribunalul din Sibiu sunt unii judecători din Regat și că și unele Tribunale din Regat judecă câte odată tot cu trei judecători, din aceste asemănări aparente numerice, și identități de același judecător, s'ar schimba competența și situația organică a Senatelor din Transilvania, transformându-le în instanțe competente de a judeca apelurile fiscale».

Având în vedere că acest motiv se referă atât la constituirea Tribunalului din Sibiu cât și la competența sa;

Având în vedere că constituirea Tribunalului din Sibiu din trei judecători este ca și în vechiul regat, cu deosebire numai că aici Tribunalul poate judeca și cu doi judecători; în specie însă Tribunalul a judecat compus conform Legiilor în vigoare în toată Transilvania și recurentul nu arată în mod clar prin acest motiv de recurs ca anume dispozițiunile din lege au fost călcate în formarea senatului Tribunalului Sibiu, care l'a judecat; iar cât privește competența Tribunalului de a judeca această afacere, ea nu se poate găzdui Tribunalelelor din ținuturile alipite, de oarec legea vămilor a fost introdusă fără nici o restricțiune în cuprinsul întregii Români, și cum această lege dă în competența tribunalelor judecata apelurilor în materie vamală, este natural că și Tribunalele din Transilvania să judece astfel de apeluri, căci altfel nu s'ar putea ști cari tribunale din vechiul Regat ar fi competente;

Astfel fiind Tribunalul Sibiu judecând contravențiunea vamală conform legii generale a vămilor în complexul de trei judecători, a fost bine constituit și n'a depășit cu nimic competența sa, și deci motivul este cu totul nefondat.

#### Asupra motivului VI de recurs:

«VI Eroare gravă de fapt, omisiune sențială și exces de putere.

«Am susținut înaintea Tribunalului din Sibiu că eu fiind apelant atât la Tribunalul din Sibiu cât și la Tribunalul din Ilfov și Brașov, am dreptul să renunț la apelul făcut la Sibiu rămânând a mă judeca la instanța de apel din Ilfov și în caz când acea instanță s'ar fi declarat incompetentă neapărat că procesul-verbal de contrabandă ar fi ramas definitiv prin faptul retragerii apelului meu la Tribunalul din Sibiu, și anulara apelului meu la Tribunalul Ilfov ca fiind la o instanță competentă, Tribunalul din Sibiu omite a se pronunța asupra cererii mele de renunțare și retragerea a-

pelului meu făcut la Sibiu și prin confuziune declară că nu am dreptul eu să aleg instanța competentă, ceea ce nu am pretins nici odată; dar nu se pronunță și îmi respinge cererea mea de retragere și renunțare la apelul făcut la Tribunalul Sibiu, cerere care desigur că este în dreptul părții, căci nimeni nu mă poate sili a face mai multe apeluri la mai multe instanțe și nimeni nu mă poate împede de a face apel la instanța care cred eu de cuviință și care rămâne să judece dacă era instanța competentă și dacă apelul meu este admisibil și bine îndreptat la acea instanță».

Având în vedere că nu se constată că apelantul și-ar fi retras apelul după cum pretinde prin motivul de casare, căci în acest caz ar fi făcut o declarație scrisă care s'ar fi găsit la dosar, sau s'ar fi retras din instanță, rezervându-și dreptul a se judeca la tribunalul pe care l'credea competentă, ceea ce n'a făcut și deci nu se poate imputa tribunalului nici o omisiune sau eroare gravă de fapt și nici un exces de putere.

#### Asupra motivelor suplimentare depuse la 11 Aprilie 1921:

##### In privința I-ului motiv:

«Exces de putere, violarea și rea interpretare a art. 199, 212, 213, din legea generală a vămilor; greșita aplicare și interpretare a dispozițiilor din art. 110 111 și 262-265 din pr. civilă.

«Am susținut înaintea Tribunalului Sibiu, că întrucât atacasem cu apel decizia administrației vămilor la Tribunalul Ilfov mai înainte de a se fi introdus apelul la Tribunalul Sibiu, și dovedeam aceasta cu un certificat al greșii Tribunalului Ilfov S. l-a, nu se putea procedea la judecarea apelului la Sibiu și din pricina că existau pendinte înaintea a doua instanțe deosebite, dar de același grad, ambele de o potrivă competente, rationae materiae, două apeluri cari trebuia intrinse spre a fi judecate odată și rezolvate printr'o singură hotărâre.

«Instanța de fond a trecut peste toate argumentele noastre, n'a reținut nici unul din motivele noastre și printr'o eronată interpretare a textelor invocate de noi a respins cererea noastră pronunțând o hotărâre viciată de un manifest exces de putere».

Având în vedere că acest motiv fiind identic cu motivele I și II despre care s'a vorbit mai sus, căci este privitor la litispendență sau conexitate, adică recurentul pretinde că Tribunalul Sibiu trebuia să conexeze toate apelurile, sau să trimită afacerea în judecata Tribunalului Ilfov, care era întâi sesizat, urmează a fi respins pentru considerentele arătate.

##### In privința celui de al II-lea motiv:

«Rea interpretare, greșita aplicare a art. 199, 203, 215 și 216 din legea vămilor și nemotivare.

«Prio apelul introdus contra deciziunii centrale a vămilor am declarat potrivit art. 216 din lege, că mă înscriu fals, contra afirmațiilor din procesul-verbal atacat, și cum contra proceselor verbale de contrabandă nu există alte mijloace de proba după art. 215 decât înscrierea în fals, am enumerat și în apel și oral, o serie de fapte ce vroiam să invoc ca nu corespund cu realitatea și arătăm și mijloacele de dovadă.

«Instanța de fond însă, în loc ca să examineze în prealabil înscrierea în fals, făcând ca să intre în fond și să cerceteze în fond declarația noastră, caută să stabilească elementele delictului de fals în acte publice, își asuma o competență pe care nu o avea și printr'o interpretare sui generis art. 199, 203, 215 și 216 din legea vămilor, interpretare și rea și greșită îmi respinge cererea fără să motiveze conform art. 216 din legea vămilor și procedea la judecarea apelului în fond, privindu-ne astfel de singurul mijloc ce legea ni-l pune la îndemână, pentru dărâmarea procesului verbal de contrabandă.

«Judecând astfel, instanța de fond a violat și interpretat greșit dispozițiunile art. 199, 203, 215 și 216 din legea vămilor și a dat o hotărâre nemotivată».

Având în vedere că se constată din sentința Tribu-



nalului că recurentul s'a înscris în fals contra celor constatate în procesul verbal de contravențiune, aprobat de Ad-ția superioară a vămilor;

Având în vedere art. 216 legea vămilor, care stabilind principiul că contravenientul se poate înscrie în fals contra procesului verbal de constatare, arată că Tribunalul va examina înscrierea în fals și găsiind mijloacele invocate întemeiate și admisibile va ordona suspendarea cercetării; iar mai la vale că, Tribunalul respingând înscrierea în fals, procedează mai departe la judecarea fără nici o amărăre;

Considerând că, din cuprinsul acestui articol rezultă clar și precis că Tribunalul nu este obligat a suspenda judecata, când contravenientul se înscrie în fals, ci va păși la examinarea motivelor invocate și va respinge înscrierea în fals, dacă motivele sunt neîntemeiate și inadmisibile.

Considerând că în spețe Tribunalul printr'o serie de considerente (fila 19 și 20 a sentinței) constată și motivează suficient că nu era nici un motiv întemeiat și admisibil pentru a suspenda atacarea, înscrierea în fals fiind făcută numai în scopul de a întârzia judecata; că asupra acestui punct sentința fiind îndeajuns de motivată, scapă de controlul acestei Inalte Curți;

Că dar Tribunalul departe de a viola dispozițiunile art. 199, 203, 215 și 216, a făcut din contră o justă și sănătoasă aplicațiune a acestor texte de lege, deci motivul e nefondat;

*În privința celui de al III-lea motiv:*

III. Violarea și rea interpretare a dispozițiilor art. 199 și 201 din legea generală a vămilor, exces de putere și greșită aplicare și interpretare a dispozițiilor art. 210 din aceeași lege.

«Am demonstrat instanței de fond că din procesul-verbal de contrabandă nu se vede că funcționarii vamali au cerut și obținut autorizarea Parchetului și insistam să se vadă că intru cât inspektorul vamal Cristea nu era inspektorul circ. Sibiu, sau din care să facă parte și vama Sibiu, nu era competent să instrumenteze fără o delegațiune sau împuternicire specială din partea Ministerului de Finanțe. Mai spuneam instanței de fond că intru cât legea cere ca pentru procesul verbal de contrabandă să se formeze un titlu în contra-travenientului, trebuia să fie aprobat de administrațiunea superioară a vămilor p în reprezentantului ei, iar decizia a-probativă trebuia să fie semnată negreșit de acest reprezentant trebuia să fie pusă pe chiar procesul-verbal de contrabandă. Toate aceste cerințe reșeau nu numai d'n spiritul și economia întregii legi a vămilor, dar și din texte precise, cari conțineau o nulitate virtuală sau făceau inexistente actele alcătuite fără observarea acestor dispozițiuni.

«Instanța de fond sau reține greșit argumentele noastre, sau înțelege eronat textul ce invocăm, și ne respinge toate cererile ce formulăm și cari tindeau la anularea și declararea de inexistență a deciziunii vămilor».

Având în vedere că acest motiv are trei tețe: 1. Funcționarii vamali cari au redactat procesul-verbal n'aveau autorizațiunea parchetului; 2. Subinspektorul vamal Cristea nu era din circumscripția Sibiu și deci nu era competent să instrumenteze fără delegațiune specială; 3. Decizia aprobativă a autorității superioare trebuia pusă chiar pe procesul verbal, iar nu separat;

Considerând că procesul-verbal de constatare contravențiunii fiind semnat și de procurorul Tribunalului Sibiu, nu mai rămâne îndoială că aceasta este cea mai categorică autorizațiune; că afară de aceasta Tribunalul constată în fapt că autorizațiunea a fost dată pe adresa circumscripției IX vamală No. 119 din 27 Septembrie 1920; deci aceasta parte a motivului este nefondată;

Considerând că conform art. 201 al. I. din legea vămilor, agenții vamali de orice clasă pot constata contravențiunile vamale fără să le limiteze competența după

circumscripțiuni teritoriale; că dar și partea 2 a a motivului este nefondată;

Considerând că art. 210 și 211 din legea vamală, cer ca administrațiunea superioară să aprobe procesul-verbal, fără să se indice unde să se pună aprobarea și de către care funcționar din această administrațiune; că această aprobare dându-se neapărat de către locțiitorul Directorului General, ca în specie, nu s'a violat întru nimica aceste articole întrucât ele n'au nici o dispozițiune imperativă în acest sens;

Că dar și aceasta a III-a parte a motivului este nefondată, așa că întreg motivul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

## TRIBUNALUL JUDEȚULUI SIBIU

Audiența dela 25 Februarie 1921

Președinția d-lui V. URLĂȚEANU, Consilier de Curte

Ioșef Engel cu Ministerul de Finanțe

Sentința No.

Contrabandă vamală săvârșită în Transilvania. Proces-verbal de constatare. — Apel. — Nejustificarea taxelor de citațiuni la introducerea lui și justificarea lor în instanță. — Validitate. — Art. 213 legea vămilor.

Apel. — Cerere semnată cu mașina, iar nu propriu de apelant. — Validitate. — Art. 735 al. III și 326 al. II pr. c.

Contrabandă vamală. — Cine o constată. — Cine și cum se aprobă procesul-verbal de constatare. — Apel făcut la mai multe Tribunale. — Trib. competente. — Înscrierea în fals în contra proceselor-verbale de constatare. — Dreptul Trib. de a o respinge. — Art. 199, 201, 210, 211, 215 și 216 legea generală a vămilor.

1. *Dat fiind perioada de tranziție în care se află aplicarea legii timbrului în Transilvania, instanțele judecătorești trebuie să considere regulată plata taxelor de citațiuni într'un apel vamal, dacă ea se justifică în instanță, deși nu s'a făcut chiar odată cu depunerea apelului, cum cere art. 213 l. vămilor.*

2. *Nu există nici un text de lege care să ordone în mod imperativ că un apel este nul, atunci când în loc să fie semnat propriu cu mâna de apelant, este semnat cu pecete, la mașină, sau în mod mecanic.*

3. *Cât timp nu există nici un conflict pozitiv de jurisdicțiune, Tribunalul locului unde s'a constatat contrabandă vamală este competent să judece apelul în contra procesului-verbal de constatare, deși anterior au fost sesizate și alte Tribunale cu asemenea apeluri. Tribunalul poate respinge înscrierea în fals făcută înaintea sa, în contra procesului-verbal de constatare, dacă găsește motivele neîntemeiate.*

4. *Agenții vamali pot constata contravențiunile la legea vamală, chiar dacă nu domiciliază în localitatea unde instrumentează; iar aprobarea administrațiunii superioare a vămilor nu trebuie dată chiar pe procesul-verbal de constatare și nici semnată negreșit de directorul general al vămilor.*

La ordinea zilei fiind judecarea apelului făcut de Ioșef Engel din Brașov înreg. la No. 1425 din 13 Octombrie 1920 contra Deciziei Ministerului de Finanțe, Direcțiunea generală a vămilor, No 114676 din 9 Octombrie 1920, prin care a fost condamnat conf. art. 193 leg. vămilor la 5000 lei amenda și la confiscarea sumei de 13404500 coroane, pentru faptul de contrabandă consistând în acia că a introdus din afară în Transilvania 13404500 coroane nestampilate.



După mai multe legale amânări, la ședința de astăzi 25 Februarie 1921 la apelul nominal s'a prezentat apelantul Iosef Engel, asistat de 4-nii avocați M. Sipsomo din București și Gh. Măcelar din Sibiu, Ministerul finanțelor, Direcția generală a vămilor reprezentată prin d-nii Gh. Cristea inspector vamal, împuternicit prin delegația telegrafică No. și Ștefan Anghel șeful vămii Sibiu cu delegația No. 290915 /921 a Ministerului finanțelor cum și Delegația No. 27292/921 a Direcției financiare a Jud. Sibiu.

Procedura constatându-se îndeplinită s'a dat citirea actelor și lucrărilor din dosar.

Se cercetează cererea de apel făcută de apelantul-contravenient Iosef Engel și se constată că făcută în termen.

D-l avocat Sipsomo din partea apelantului declară că are de ridicat un incident pe baza art. 111 bis. pr. civ. dacă Tribunalul-Sibiu este competentă a judeca acest apel.

D-l Gh. Cristea pentru Direcția vămilor susține ca înainte de a se discuta acest incident, D-sa are de ridicat incidentul, care primează pe al apelantului, că la declararea apelului făcut de Iosef Engel nu s'au respectat dispozițiile art. 218 leg. gen. a vămilor, care prevede că, Tribunalul va trebui să refuze cererea de apel, dacă e odată cu prezentarea ei, nu se va justifica și plata taxelor pentru citațiuni: Și cum recepția de plata taxei de citațiuni nu se găsește la dosar, cere respingerea apelului.

D-l avocat Măcelar pentru apelant susține că nu e fondat acest incident, întrucât s'a procedat în mod corect. Că în Transilvania conform legilor în vigoare nu se obișnuiesc a se plăti taxe la perceptorat, ci citațiunile se scot din oficiu. Călauziți de această nu am plătit taxele de citațiuni. Dacă însă Tribunalul găsește că trebuiesc plătite aceste taxe, d-sa se declară gata ca în cursul procesului, se prezintă chitanța de plata taxelor.

D-l avocat Sipsomo pentru apelantul-contravenient susține că acest incident ridicat de direcția vămilor e un motiv de nulitate a apelului. Dar înainte de a se discuta ființa apelului și dacă e este legal făcut sau nu, trebuie cercetat dacă acest Tribunal poate sau nu, se judece acest apel. Cum va putea tribunalul să judece și să se pronunțe relativ la această nulitate ridicată, când apelantul îi va dovedi, că tribunalul nu e competent de a judeca apelul? Art. 213 și 314 leg. Vămilor prevăd nulități de fond și ca atare înainte de a statua relativ la aceste articole, tribunalul câtă să vadă și să cerceteze, dacă e competentă să judece. Deci acest incident de nulitate de fond trebuie să urmeze celui al incompetenței tribunalului.

#### *Asupra acestui incident :*

Tribunalul, considerând că potrivit art. 213 leg. vămilor cererea de apel va fi refuzată, dacă e odată cu prezentarea ei—nu se va justifica și plata taxelor pentru citațiuni ;

Că în aceste împrejurări atunci când apelantul a prezentat Tribunalului Sibiu cererea de apel, nefișoțită de recepția de plata taxei de citațiuni acesta nu putea s'o primească, ci trebuia s'o refuze ;

Că dacă cererea de apel era atunci refuzată pe baza art. 213 legea vămilor, e evident că în instanța de apel, astăzi, acest apel neexistând, nu mai avea posibilitatea a-l judeca ;

Având în vedere că de aici reiese în mod clar, că Tribunalul trebuie să se pronunțe mai întâi relativ la îndeplinirea cerințelor art. 213 legea vămilor și apoi numai relativ la incidentul incompetenței sale de a judeca apelul ;

Considerând că deși prevederile art. 213 leg. vămilor nu sunt îndeplinite, însă având în vedere că partea apelantă s'a declarat gata în instanță a satisface dispozițiile articolului de mai sus ;

Având în vedere că perioada de tranziție și dispozițiile actuale edictate de legile în vigoare, relative la satisfacerea timbrului în Transilvania ;

Incuviințează ca apelantul Iosef Engel, chiar astăzi să prezintă Tribunalului dovada de plata taxelor de citațiuni ;

Dându-se apoi cuvântul în discuțiunea incidentului de incompetență ;

D-l Gh. Cristea din partea Ministerului de Finanțe și mai înainte de a se discuta acest incident, ridică obiecțiunea că apelul făcut de Iosef Engel nu poate a fi ținut în șama și pentru motivul, că este scris și semnat cu mașina de scris ; că nefiind semnat de parte cu propria sa semnătură, nu poate fi socotit ca semnat și deci trebuie considerat ca nul.

Apelantul contravenient Iosef Engel spune ca apelul este al său și că dacă semnătura sa este scrisă cu mașina, declară că și-l însușește și îl ratifică în ședință, fiind gata să-l semneze cu mâna proprie în fața tribunalului.

#### Tribunalul,

Considerând că conf art. 735 al 3 pr. civ., neobservarea unui text fie imperativ sau prohibitiv nu atrage nulitatea actului făcut contra prescripțiunilor acestui text, de cât atunci când nulitatea e expres prevăzută de lege ;

Că în art. 326 pr. civ. al. 2 se prevede numai, că petiția de apel va cuprinde numele, pronumele, profesia, domiciliul apelantului precum și mijloacele de apel, dar nu se prevede nimic relativ la cazul, când semnătura apelantului nu e a sa proprie, ci e făcută cu o pecete sau scrisă cu mașina de scris ;

Considerând că dacă în cazul prevăzut de art. 326 al. 2 jurisprudența este constantă în a socoti că neindicarea numelui, pronumelui, profesiei și domiciliului părâtului în petițiunea de apel, nu atrage nulitatea apelului (Cas. III, 16 Sept. 1908 ; Cas. II, 6 Nov. 1909 ; Cas. III, 15 Sept. 1908, B. p. 1518 ; Cas. III, 17 Nov. 1910, B. p. 1650 ; Cas. III, 28 Nov. 1906, B. p. 1909, etc.) cu atât mai mult nu poate fi socotit apelul nul atunci când aceste cerințe ale art. 326 al. 2 sunt îndeplinite dar semnătura nu este proprie, ci scrisă la mașina de scris ;

Considerând, pe de altă parte, conf art. 735 al. 3 pr. civ. nu există nici un text de lege, care în mod imperativ să ordone, că un apel este nul, atunci când îl loc de a fi semnat cu mâna, este semnat cu pecete, la mașina de scris, sau în orice alt mod mecanic ;

Tribunalul admite ca apelantul să-și ratifice apelul în ședință și ca consecință apelantul-contravenient Iosef Engel, semnează în fața tribunalului petiția de apel ;

#### *În ceia ce privește incompetența :*

D-l avocat Sipsomo având cuvântul pentru apelantul Iosef Engel susține că Tribunalul Sibiu e sesizat de un apel făcut contra unui proces-verbal, dressat de d-l inspector vamal Gh. Cristea fără nici un drept. În Octombrie 1919 când exista Consiliul Dirigent și era în ființă Ordonanța sa, care interzicea introducerea în Transilvania a coroanelor, s'a introdus cu știința și aprobarea Consiliului Dirigent 224 milioane coroane. Între acele coroane era și o sumă adusă de Banca de Credit din Brașov, care coroane au și fost date băncii. Postul pretor din Sibiu, maiorul Lețu, când aceste coroane erau gata să plece din Sibiu, spre Brașov, le oprește, face cercetare, trimite afacerea spre judecarea pretoratului. Acesta dispune confiscarea coroanelor, din care sumă jumătate să se dea maiorului Lețu.

Apoi Pretorul pronunță sentința penală No. 54/920. Contra acestei sentințe a Pretorului Comandamentului Trupelor din Transilvania, Iosef Engel face recurs și înalta Curte de Casație și Justiție, S. II prin Decizia No. 205 920\*) constată că afacerea e de competență instanțelor penale civile.

Mayorul Lețu care la 27 Octombrie 1919 n'avea nici o calitate, face împreună cu alți asistenți un proces-verbal, prin care aceștia toți constată că I. Engel, din Brașov, a introdus prin vama Sap, prin contrabandă, 18 milioane, coroane prohibite la import.

Am făcut apel—zice d-l avocat Sipsomo—in contra acest-

\*) A se vedea publicată în *Curierul Judiciar* din 1920 No. 26-27.



lui proces-verbal ne aprobat de Ministerul de finanțe, căci numai Ministerul de Finanțe sau directorul general al vămilor, prin decizie, au dreptul a aproba procesele verbale vamale. Cum însă decizia No. 114676/920 care urmează procesului verbal No. 1104/920, nu este semnată de nici unul dintre aceștia, ci de un oarecare alt funcționar, această decizie nu poate avea putere.

Contra acestei decizii puse pe procesul verbal No. 1104 am făcut apel la Tribunalul Ilfov și am făcut apoi un apel și la Tribunalul Sibiu tocmai cu scopul de a-i atrage atențiunea acestui tribunal, că nu este competente de a judeca acest apel.

Din certificatul greței Tribunalului Ilfov S. I. C. C. No. 4068 din 16 Februarie 1921 se constată că acest tribunal s'a declarat competente de a judeca și apelul făcut contra procesului verbal No. 1104/920 ce se găsește în curs de judecată, având fixat și termen în acest scop la 21 Martie 1921 la Tribunalul Ilfov S. I. C. C. Tribunalul Ilfov a fost primul sesizat, și ca atare el este chemat a judeca acest apel și pentru acest sfârșit s'a și dispus de Tribunalul Ilfov cererea dosarului.

Cum însă se găsește și la Tribunalul Sibiu un apel al lui Iosef Engel, înreg. la 18 Octombrie 1920, e just, să ne întrebăm: Tribunalul-Sibiu sau Tribunalul Ilfov este competent de a judeca acest apel? Care-i competent? Al locului sau al domiciliului părților? Fapta s'a comis la vama Sap și ca atare tribunalul acelei vămi e competent. Dacă ne căluzim de domiciliu, atunci sau Tribunalul locului Ministerului de Finanțe, sau Tribunalul domiciliului apelantului: Brașov; nu înțeleg însă de ce această dorință a vămii Sibiu, de a se judeca la Tribunalul Sibiu.

Tribunalul Sibiu este sesizat de noi. Eu însă doresc să stabilesc incompetența Tribunalului Sibiu de a judeca. De altfel eu pot să-mi conduc apelul, cum cred mai convenabil. Din cele 2 Tribunale, Sibiu și Ilfov, Tribunalul Sibiu nu poate fi competent, intru cât fapta nu s'a petrecut la vama Sibiu ci Sap, iar nici domiciliul vre unei părți nu e la Sibiu.

Conform procedurii noastre civile și a principiilor elementare de drept, nu se poate ca aceiași afacere să fie supusă spre judecarea la 2 Tribunale deosebite. Conf. a. t. 262 și 263 pr. civ. ori de câte ori se găsesc sesizate 2 Tribunale pentru una și aceeași cauză, urmează a se da de autoritatea, în drept un regulament de competență, neputând instanțele cătorora li se face dovada că sunt două instanțe sesizate, a judeca aceiași afacere, a proceda mai departe la judecarea pricinii, până ce regulamentul de competență nu va avea loc.

De altfel în speță, instanța din Sibiu urmează a fi declarată incompetentă: a) pentru că cea dintâi instanță sesizată a fost Tribunalul Ilfov S. I.; b) pentru că tribunalul Sibiu nu poate avea nici o cădere de a judeca această afacere, suferind prin organizarea lui, ci o instanță care ar putea judeca apelurile prevăzute la legea vămilor, e numai una din rogat; c) fiind vorba de un apel ce am dreptul să-l exercit eu, întrucât l-am făcut la două instanțe deosebite și de același grad, nimeni nu are dreptul să mă oblighe a-l judeca pe cel din Sibiu iar nu pe cel de la Ilfov; exercitarea unei acțiuni, în speță a unui apel, fiind în mâna părții care are dreptul a o face, prin aceasta are și dreptul la alegere, neputând nimeni să-mă silasească a face un apel alt undeva de cât unde voiesc eu;

Incidentul incompetenței îl ridic pentru a se evita o trăgănire a procesului, căci la rid contră trebuie să suspendați procesul, până la transarea litispendenței ivite cu Tribunalul Ilfov. (D-l avocat Sipsom prezintă tribunalului Certificatul greței Tribunalului Ilfov S. I. C. C. No. 4068/921, care vizat de președinte, se atașează la dosar).

Apelul la Tribunalul Ilfov e făcut la 16 Octombrie 1920, iar la Tribuna l Sibiu la 18 Octombrie 1920.

În cazul când Tribunalul Ilfov se va declara competent de a judeca, atunci incidentul litispendenței (art. 262, 263 și 264 pr. civ.) e ivit, căci conf. art. 264 pr. civ. în cazul când se ivește litispendența, judecata trebuie suspendată. E unul și același apel relativ la unul și același obiect îndreptat la două instanțe deosebite.

În cazul când Tribunalul Sibiu se va declara competent, afacerea atunci va trebui, să fie tranșată de Casație.

La primul termen la Tribunalul Ilfov nu am ridicat chos-

ta litispendenței, pentru că nu aveam interes, dar nu a ridicat-o nici vama; dacă credea necesar, de ce n'a ridicat-o ea?

Cor ca pe baza art. 264 pr. civ. să binevoiti a trimite dosarul la Tribunalul Ilfov, această instanță nefiind competente; contrar a se trimite afacerea Casației pentru a se pronunța care tribunal e competent.

D-l avocat Măclariu din partea apelantului-contravenient Iosef Engel, în continuarea discuțiunii, mai adaugă că legea vămilor s'a introdus acum de curând în Transilvania *Gazeta Oficială* No. 57 din 7 Februarie 1921. Această *Gazetă*, este un ziar oficial al Statului și publicând-o acum, rezultă că până aici nu s'a aplicat legea vămilor în Transilvania. În acest teritoriu existau alte legi 800/916 I. M. și 900/916 M. l., care au fost introduse în Transilvania în timpul războiului și care până în prezent nu sunt abrogate. Decretul I. al Consiliului Dirigent din 24 Februarie 1919 arată legile ungurești, care rămân în vigoare și nu se abrogă (*Gazeta Of. No. 6*). Dacă se aplică în acest teritoriu și legea vămilor, în acest caz în Transilvania avem două legi și care ambele se aplică, fără a arăta una cea cealaltă e abrogată. Partea mai gravă însă este că aceste două legi sunt în contradicție: Legea vămilor spune că de Tribunal se judecă contrabandele numai în apel. Legea la consiliul dirigent spune că contrabandele se judecă de un judecător, iar nu de senat, iar interesele statului le apără procurorul financiar. Ca atare acest ultim fel de tribunal are o constituire a sa specială. Deci este un conflict a doua legi și peste care Tribunalul nu poate trece.

În ce privește litispendența, nimeni nu poate fi chemat în judecată pentru una și același cauză înaintea mai multor instanțe. Contra mea este procedura în curs la parchetul Trib. Sibiu. (Dosarul 1809/919) și e tot pentru introducerea acestei sume de coroane pentru care sunt urmărit și în prezenta cauză. Procedura din partea parchetului e mult mai veche ca aceea din cauza prezentă; pentru acest motiv acest proces trebuie ținut în suspensă până la terminarea celuiia din dos. 1809/919. Pentru a se putea constata această identitate, vă rog a se cere dela parchet acel dos. 1809/919 și în urmă tribunalul convingându-se, cer suspendarea procesului până la finalizarea celuiia cuprins în dos. 1809/919.

Aceste puține adăugiri din partea mea la cele susținuțe de d-l avocat Sipsomo—zice d-l avocat Măclariu—sototesc că sprijină cu suficiență temeinicia incidentelor de incompetență a Tribunalului Sibiu de a judeca cum și litispendența.

D-l inspector vamal G. Cristea din partea Ministerului de Finanțe, direcția generală a vămilor, susține că Tribunalul Sibiu este perfect și bine legat cu judecarea acestui apel, pentru că după trecerea prin contrabandă a coroarelor prin vama Sap, contrabanda a fost descoperită în apropiere de Solimberg, și cum această comună este la o mică depărtare de orașul Sibiu, care vamă este chemată, conform legii vămilor a constata contrabanda prin Proces-Verbal, dacă nu vama Sibiu?

Art. 193 leg. vămilor, stabilește că cercetarea și dresarea actelor relative la contrabandă se va face de agenții vamali pe baza unei autorizări a ministerului public și însoțit de un agent al poliției judiciare. Cum autoritatea parchetului este strict limitată în interiorul județului, cum aș fi obținut autorizațiunea parchetului Sibiu, cerută de art. 193 leg. vămilor, dacă n'ar fi fost descoperită contrabanda în acest județ?

Deși apelantul contravenient prin apărătorii săi se muncete a arăta că nu e competent Tribunalul-Sibiu a judeca apelul, sau că ar fi la mijloc o litispendență, totuși câtă vreme aceste incidente apelantul nu e în stare să le poată susține cu argumente temeinice și legale, sarcina mea e foarte ușoară, nu am nimic ce răspunde acolo unde nu se opune nici o piedecă ci numai vorbe.

Unde se vede incompetența Tribunalului Sibiu de a judeca apelul, când contrabanda a fost descoperită, a-și putea zice, chiar la marginea Sibiuului? Prin ce se găsește Tribunalul Ilfov legat de afacere? Prin dorința d-lui avocat Sipsomo de a se judeca procesul la București și nu la Sibiu? Dar de când această dorință a d-sale are putere de lege?

Și dacă rămâne stabilit că Tribunalul Sibiu este Tribunalul locului, unde s'a descoperit contrabanda, atunci nu văd cum s'ar putea să se aplice în cauză art. 119 pr. civ.; pen-



tru ca să existe litispendență, trebuie ca să fie 2 Tribunale ambele în măsură a judeca acel proces. Ori, dacă Tribunalul Ilfov nu are nici un amestec cu cauza, rămâne singur Tribunalul Sibiu, cel chemat a judeca apelul, și în acest caz care sunt acele «două sau mai multe instanțe» cerute de art. 119 pr. civ., care dau naștere litispendenței?

Dar incidental litispendenței e tranșat de însăși decizia Curții de Casație S. II. No. 205/920 care casând sentința 54/920 a pretoriatului Trupelor din Transilvania, dejde ca afacerea să se trimită parchetului civil din Sibiu. Dacă Tribunalul Ilfov ar fi fost competent a judeca, nu s'ar fi trimis dosarul părții a doua a contrabandei, a afacerii penale dos. 1909/919 parchetului Ilfov?

Dar pentru că term-nul pe care stă apărarea, e foarte slab pentru efect ea înțelege, să mă atace pe mine, și sunt invinuit că așa fi lucrut interesat și cu pasiune în această afacere. Eu însă nu mi am făcut decât datoria. Am primit o delegație a face cercetarea la Oradia-Mare, întrucât Engel, Banca Albina, Grassl, etc. ar fi adus pe lângă coroanele rezultate din schimbul la Viena a coroanelor alba și alte sume de coroane și acestea în mod ascuns și fără permisiune autorităților în drept. Am făcut ancheta, dar fără nici un interes personal; nu mi-am făcut decât datoria, conform legii și nu m'am ocupat în mod special de afacerea dela Sibiu, sau de ce facee d-l maior Letu.

Art. 199 și 201 din legea vămilor îmi da dreptul a face aceste constatări. Pe acea vreme nici nu avem dreptul la primă și deci nu se poate presupune, că lucrăm cu pasiune. Art. 201 legea vămilor m'a determinat a face procesul verbal No. 1.

la Sibiu, întrucât vama cea mai apropiată după trecerea prin contrabandă a coroanelor prin vama Sap. era vama Sibiu, contrabanda fiind descoperită la Șelimbreg. Ne-având interes, ne fiind patină, lucrăm cu totul desinteresat, nu ghidat de primă, ci strict în limitele legii generale a vămilor.

D-l maior Letu a făcut un proces-verbal la descoperirea contrabandei, dar socotind afacerea ca o contravenție la o ordonanță a Consiliului Dirigent pe când procesul-verbal al meu e relativ la contrabandă și dresat pe baza legii vămilor.

Art. 448 din leg. tarifului vamal și Decretul-Lege No. 188 din 15 Ianuarie 1918 sprijină susținerile mele.

Din toate acestea scototesc că se vede destul de clar, că Tribunalul Sibiu, și nu Ilfov, e competent a judeca apelul lui Iosef Engel, cum și că nu este litispendență, și ca atare rog a se respinge ambele incidente.

### Tribunalul,

Având în vedere că în ce privește judecarea apelului declarat de Iosef Engel contra deciziei direcțiunii vămilor No. 114676/920, Tribunalul Sibiu e sesizat cu petiția de apel înreg. la No. 1425 din 18 Oct. 1920 f.

Că din certificatul grefei Tribunalului Ilfov s. I c e; cu No. 4068 din 16 Februarie 1921 se constată că Iosef Engel a declarat apel contra procesului verbal No. 1104 din 1920 al vămii Sibiu și la Tribunalul Ilfov, care repartizat secției I s'a înregistrat la No. 33938 în ziua de 19 Octombrie 1920, cu care ocazie s'a și constituit dosarul No. 4215/920 cu termen de înfățișare la 7 Februarie 1921;

Având în vedere că tot din acest certificat se constată că la ziua de 7 Februarie 1921 nu s'a intrat de loc în discuția apelului, ci că din cauza lipsei dosarului de fond s'a amănat procesul la 21 Martie 1921;

Având în vedere că din acest certificat deus la dosar se constată că petiția apelantului Iosef Engel la Tribunalul Ilfov s. I. a fost înregistrată la 19 Oct. 1920, iar cea dela Tribunalul Sibiu la 16 Octombrie 1920;

Că așa fiind Tribunalul Sibiu a fost întâi sesizat iar Tribunalul Ilfov s. I, cu o zi în urmă;

Având în vedere însă că, din partea începătoare a menționatului certificat se constată că: „Iosef Engel prin petiția înreg. la No. 36774 din 16 Octombrie 1920 a făcut apel contra procesului verbal No. 1104/920 etc.“, de unde s'ar deduce, că acest număr de înregistrare ar

fi acel dela registratura Primului-Președinte al Tribunalului Ilfov;

Că în această împrejurare s'ar putea susține că Trib. Ilfov fiind sesizat la 16 Octombrie 1920 este el primul investit, întrucât data de 16 Octombrie 1920 arată data cerută a prezentării petiției de apel la Tribunalul Ilfov și nu data de înregistrare din ziua de 19 Oct. 1920 a secției I, unde apelul a fost repartizat; ca atare Trib. Ilfov ar fi fost sesizat cu petiția de apel cu două zile mai înainte ca Tribunalul Sibiu;

Având în vedere însă că în petiția de apel prezentată de contraventientul Iosef Engel Trib. Sibiu declară, că pe lângă apelul adresat Trib. Sibiu contra deciziunii puse pe procesul verbal No. 1104/920, el a mai declarat apel și la Tribunalul, unde el domiciliază, fără a pomeni nimic de apelul adresat Tribunalului Ilfov;

Că, în această împrejurare, contra aceleiași decizii a direcțiunii vămilor, contraventientul Iosef Engel a îndreptat trei apeluri la trei Tribunale: Sibiu, Brașov, și Ilfov și nu două apeluri după cum susține în instanță apelantul prin avocatul său;

Că în acest caz, trebuie cercetat care Tribunal e cel în măsură a judeca apelul contraventientului-apelant, întrucât motivul invocat de el, ca să se judece la acel tribunal care-i convine, nu poate fi luat în seamă ca fiind legal, căci în acest caz în loc de a face apel la trei Tribunale, ar fi putut face la cinci, la zece, s'au la toate Tribunalele din țara românească, și ar fi avut atunci alegerea după cum îi convine, între Tribunalul din Cernăuți, Turnu-Severin, sau Sighet, motiv ce nu putea fi admis ca serios;

Considerând că un conflict de jurisdicțiune poate avea loc între altele atunci: a) când ambele autorități judecătorești au fost sesizate de aceste cereri; b) când ele s'au declarat deja competente de a judeca o pricină, fără a fi statuat asupra fondului; și c) când ele au statuat asupra fondului și regulamentul de competiția în acest caz este necesar, din cauza interesului social care cere a se evita contrarietățile de hotărâri judecătorești, ce ar zdruncina prestigiul autorității lucrului judecat;

Având în vedere că în cazul ce ne preocupă se găsește un apel îndreptat la trei Tribunale diferite și de același grad, dintre care Tribunalul Brașov este Trib. domiciliului contraventientului-apelant, Trib. Sibiu al locului unde s'a descoperit contrabanda, iar Trib. Ilfov în afară de orice legătură cu cauza, întrucât motivul invocat de apelant că acest Trib. este acel al domiciliului reclamantului, Ministerului de Finanțe, nu poate fi admis ca serios, căci puterile Statului întinzându-se în toată țara, el e considerat, că își are domiciliul în orice parte a țarel. (Cas. I, decizia 4 din 1901, B. p. 1595);

Considerând apoi că pentru a exista un conflict pozitiv de jurisdicțiune între două Tribunale fiind ambele sesizate de acciași cerere, e necesar ca ambele acele două Tribunale să se pretindă competente a judeca (Glasson, I, (ed II) p. 943); cum însă, în cazul ce ne preocupă, Trib. Ilfov n'a pășit de loc în cercetarea apelului lui Iosef Engel, întrucât la termenul prim din ziua de 7 Februarie 1921, după cum reese din certificatul grefei Trib. Ilfov secția I, nu s'a discutat nimic, ci s'a amănat pur și simplu procesul pentru ziua de 21 Martie 1921, din lipsa dosarului fondului, de unde rezultă că până în prezent Trib. Ilfov neconstatând prin nimic competiția sa de a judeca acest apel, nu se poate deduce de niciărei de unde ar proveni acest conflict pozitiv de jurisdicțiune ivit între Trib. Ilfov s. I. și Trib. Sibiu pe baza art. 262 sau 263 pr. civ. și deci



nu este loc a se face în cauză aplicarea art. 264 pr. civ. ;

Având în vedere că din conținutul procesului verbal ca și al întregului dosar se constată cu adevărat, că prin vama Sap a intrat în țară contrabanda de 13.404.500 coroane, însă la vamă nefiind descoperită contrabanda, suma a fost adusă în orașul Sibiu, unde după ce a fost stampilată a fost încărcată în două automobile, care au și plecat către Brașov, însă eșind din orașul Sibiu, la marginea orașului, în apropiere de Șelimbreg, a fost surprinsă de ofițerii ce au descoperit contrabanda în frunte cu maiorul Lețu ;

Că în aceste împrejurări contrabanda a fost descoperită chiar în apropierea orașului Sibiu și, deci, cea mai apropiată vamă de locul descoperirii contrabandei nu e vama Sap, ci vama Sibiu ;

Că în acest caz, în ce privește competența *rationae loci*, Tribunalul Sibiu e cel indicat a judeca procesul ;

Având în vedere susținerea apelantului-contravenient că Tribunalul Sibiu nu are cădere a judeca acest apel, din cauză că suferă prin organizarea sa și, ca atare, nu pot judeca contrabandele decât Tribunalele din vechiul regat, nu se constată întemeiată, întrucât pe de o parte complexul ce judecă acest apel este compus numai din magistrați veniți din vechiul regat, iar pe de altă parte, motivul eventual că Tribunalele în Transilvania judecă numai cu complexul de trei, nu poate fi un vițiu de organizare, care ar face imposibil judecarea acestui apel, întrucât și în vechiul regat complexul prevăzut de lege este tot de trei, dar că se poate judeca și cu doi, și dacă Tribunalele judecă în mod obicinuit cu complex de doi, când nu este divergență, aceasta e din cauza lipsei de magistrați suficienți ;

Considerând că potrivit art. 199 al. ult. leg. vămilor, Trib. competente a judeca contrabanda este Tribunalul „în resortul căruia s'au făcut constatările“.

Considerând că în ce privește susținerile apelantului-contravenient prin apărătorul său că în materie de contrabandă nu se aplică legea vămilor din vechiul regat, există un Înalt Decret No. 2632 publicat în *Gazeta Oficială* cu No. 3 din 18/31 Decembrie 1918, care în art. 2, spune că „vor rămâne însă în administrația guvernului regal afacerile străine, armata, căile ferate, poștele, telegraficele, telefoanele, circulația fiduciară, vămile, împrumuturile publice și siguranța generală a Statului“ ;

Că, așa fiind, în ce privește pe aceste instituțiuni din Stat, legile de guvernare și care se vor aplica lor, sunt legile din vechiul regat ;

Considerând, apoi, că în urma acestui Înalt Decret a apărut Decretul lege No. 3466 din 12 August 1919, care tranșează în mod definitiv eventuala nedumerire, prin art. 1, care prevede că : „puterea legii generale a vămilor, a tarifelor vamale și a legii marcărilor obiectelor fabricate din obiecte petițioase în vigoare în România, se întinde în cuprinsul Bucovinei, Transilvaniei, Banatului și celorlalte teritorii unite cu România“ ;

Considerând că dacă la data de 9 Oct. 1919 când a fost emisă contrabanda pe baza Decretului lege No. 3466 din 1919, legea generală a vămilor se aplica în întreaga Transilvanie și Banat, atunci aceasta în capitolul dispozițiilor tranzitorii la art. 280 stabilind că : „orice dispozițiuni contrarii legii de față sunt abrogate“, de unde rezultând în mod neîndoios că în speță nu poate fi vorba de un conflict de două legi, așa precum susține apelantul ;

Considerând că art. 448 din legea tarifului vamal dispune că lozurile, biletele de loterie, și orice alte titluri străine neautorizate de Stat și necotate la bursă, sunt prohibite la import ;

Că decretul-lege No. 188 din 15 Ianuarie 1919 (*Mo-*

*nitorul Oficial* No. 236/919), lămurind ce se înțelege prin titluri străine spune că : „prin titluri străine se înțelege și orice hârtie monetă străină“ ;

Considerând că excepțiunea de litispendență nu poate fi judecată decât atunci, când două cereri care au același obiect și cauză și sunt între aceleași părți, ar fi aduse în judecata a două instanțe diferite și de același grad conf. art. 110 pr. civ. care zice că : „*nimeni nu poate fi chemat în judecată pentru același cauză, același obiect și de aceeași parte, înaintea mai multor instanțe*“.

Considerând că atunci când legiuitorul a desființat art. 110 vechiu pr. civ., ca inutil și în locu-i a reglementat litispendența și conexitatea, a făcut-o aceasta cu scop a înlătura arbitrarul, la care vechiul articol dădea loc (V. Exp. motive) ;

Că, așa fiind, cel ce are dreptul să se plângă contra judecării afacerii „la mai multe instanțe“ este cel chemat în judecata de apel, iar nici într-un caz cel ce cheamă în judecată ;

Că „cel chemat în judecata“ de apel prin apelurile făcute de apelantul Iosef Engel, la mai multe instanțe, nu este tot Iosef Engel ci direcția vămilor și, ca atare, ea trebuia să ridice acest incident dacă l credea întemeiat și necesar, iar nici de cum tot acel ce în mod intenționat îndreaptă un apel la mai multe Tribunale ;

Considerând că conf. art. 110 pr. civ. excepțiunea de litispendență nu poate fi ridicată de cât numai atunci, când două acțiuni cari au același obiect și cauză și sunt între aceleași părți, ar fi aduse în judecata a două instanțe diferite și de același grad. Deci la litispendență ca și la lucru judecat se cere în mod imperios, ca să existe identitate de obiect, de cauză și de persoane, lucrând în aceeași calitate ;

Considerând că conf. art. 221 comb. cu 220 legea vămilor, afacerea adusă astăzi înaintea Trib. pentru judecare este o afacere civilă, iar afacerea care face obiectul dosarului No. 1809/919, aflat la parchetul Sibiu, este de natură penală, excocherie ;

Având în vedere și prevederile art. 222 l. vămilor ;

Având în vedere că nu poate ca să existe litispendență, atunci când obiectul proceselor deduse înaintea instanțelor civile nu este același cu acela dela instanțele corecționale (Cas. II, 17 Dec. 1896, B. p. 1688).

Pentru aceste motive, Tribunalul găsește că este competentă a judeca apelul, și ca atare, respinge incidentele de incompetență și de litispendență ;

D-1 avocat Macelariu având cuvântul în desvoltarea motivelor de apel susține că face declarație formală, conf. art. 216 legea vămilor, înscriindu-se în fals în contra arărilor din procesul verbal dresat la 25 Septembrie 1920, autorii falșului, zice d-sa, sunt toți autorii procesului verbal, iar falșul este asupra întregului proces verbal, asupra tuturor constatările acestui proces verbal :

a) Procesul Verbal e fals, pentru că e dresat de o persoană necompetentă, Maiorul Lețu, iar ceilalți membrii numai l-au semnat, lucru ce se poate constata din cercetarea originalului Procesului-Verbal și din ascultarea ca martor a d-lui procuror Corneliu Cărpinașanu ;

b) Procesul-Verbal nu conține numele, pronumele, calitatea și reședințe agenților constatori ;

c) Nu conține data, locul, oara, descoperirea infracțiunii ;

d) Nu conține numele celor ce iau parte ca descoperitori, nu se găsește nici în tot procesul verbal, calitatea în care au luat parte cei față la redactarea procesului verbal ;

e) Procesul verbal nu e dresat conf. art. 210 leg. vămilor, adică : față cu cel puțin doi agenți constatori, când procesul verbal e subscris ca constator de Maior Lețu și șef de vamă Ștefan Anghel, adică de un maior activ care nu intră în prevederile art. 201 leg. vămilor ;

f) În procesul verbal nu se menționează că transportul celor 224 milioane coroane, era un transport oficial, iar condu-



cererea misiunii o avea Hiemesch; că vagoanele s'au încuiat și plumbat de funcționarii delegați ai Consiliului Dirigent, că Hiemesch după ajungerea la destinație a raportat de îndată secretarului general al resortului finanțelor suma adusă;

g) Nu s'au îndeplinit prevederile art. 199 leg. vămilor, care cere, ca procesul verbal să se încheie în asistența unui agent al poliției judiciare, nu e menționat nicieri în procesul verbal aceasta și nici în scrisori;

h) Nu este adevărat că nu s'a declarat suma de 13404500 coroane și că nu a fost știută de nimeni, întrucât șeful misiunii Friedrich Hiemesch a recunoscut singur în declarațiile sale că Engel i-a comunicat, că aduce cu el această sumă, coroane ce reprezintă diferite comisioane din Viena pentru cetățeni și întreprinderi din Transilvania;

i) Consiliul Dirigent prin d-ful Ioan Lepădatu a fost înconjurat despre aceasta sumă adusă;

j) Ștampilarea s'a făcut cu autorizația consiliului dirigent;

k) Nu este adevărat că consiliul dirigent ar fi fost surprins de această contrabandă, întrucât atunci când maiorul Letu a oprit transportul și a arestat pe Iosef Engel, Consiliul dirigent l'a înștiințat, că ștampilarea coroaanelor s'a făcut în regulă, că importul coroaanelor a fost făcut corect, după care maiorul Letu a eliberat pe Engel, pentru a l'aresta după scurt timp din nou;

l) E falsă constatarea, că suma de 13 milioane coroane nu ar fi înscrisă în suma de 224 milioane aduse;

m) E falsă constatarea, că Engel ar fi făcut parte ca membru din Comisiunea ce a adus coroaanele;

n) E falsă constatarea că s'ar fi înconjurat prevederile art. 119 leg. vămilor;

o) E fals, că Engel ar fi mărturisit că a adus cele 13 milioane prin ascuns;

Din dosarul 1809 se va vedea că s'a dat ordin de cei în drept pentru ștampilarea coroaanelor și deci acestea nu s'au ștampilat prin ascuns. Manole fiind delegat a adus coroaanele iar Engel le-a primit după ce erau deja ștampilate.

Pentru dovedirea celor de mai sus, cer, a fi ascultați ca martori Ioan Lepădatu, director de bancă Sibiu, Friedrich Hiemesch, director de bancă în Oradia Mare, Petre Manole din Arad, Ju în Tompos și Iuliu Farkas, funcționar la Banca de Credit Ungară din Brașov, Josef Lissai, F. Kisling, Aurel Stetea, din Sibiu.

Rog apoi a se dispune aducerea pentru termenul viitor a dosarului 1809/919 dela Parchetul Sibiu, a dosarului 2427/1919 al fostului pretor al zonei de supraveghere Sibiu, a procesului verbal No. 1104 din 25 Septembrie 1920, în original cerut fiind dela Ministerul de Finanțe și a dosarului No. 27 919 dela Consiliul dirigent, dela prezidiul, unde s'a constatat și s'a pertractat afacerea în întregime.

Atrăgându-se atențiunea de către tribunal că la dosar se găsește deja în original procesul verbal No 1104, apărarea renunță la acest punct.

Ca motiv de formă apărarea se refera la faptul că din Procesul Verbal se vede, ca d-l Inspector vamal G. Cristea, lucra în baza unui ordin care este menționat în procesul verbal, dar care ordin nu se găsește alipit la dosar. Cum art. 201 Legea vămilor prevede, cine sunt chemați a dresa aceste procese verbale, prezentarea acestui ordin al Ministerului, de care se pomenește în procesul-verbal No. 1104/920, este necesar.

Art. 199 mod. Leg. Vămilor arată categoric că se cere a exista autorizația Ministerului, pentru a putea lucra.

De aici rezultă în mod clar, că nu se poate pertracta procesul, până ce d-l Inspector vamal G. Cristea nu va prezenta originalul delegației sale pe baza căreia a instrumentat;

D-l Ștefan Anghel din partea Ministerului de Finanțe având cuvântul susține că ține să se știe, ca astăzi în înaintea tribunalului conf. art. 216 Leg. Vămilor nu se mai poate aduce nici un alt motiv în discuție afară de cele prevăzute în cererea de apel;

Apelantul-contravenient Josef Engel dorește cu ori ce preț a doborî procesul-verbal 1104; dar înșiși prin declarațiile sale recunoaște că a adus în țară cele 13 milioane coroane. S'a făcut un sindicat de bănci, reprezentanți ai băncilor din acest sindicat s'au dus la Viena cu coroane albe și Dumnezeu știe cu câți lei românești. S'au întors dela Viena cu 224 milioane coroane aprobate de Consiliul Dirigent, dar

pe lângă acestea au mai crezut că e bine, să aducă și altele, după cum a adus Petre Manole și Josef Lissai 2.500.000 coroane. Josef Engel 13.404.500 coroane; poate apelantul Josef Engel contesta aceasta în ședință? Poate el nega, că n'a adus cele 13 milioane coroane, în afară de cele 8 milioane ale băncii din Brașov? Sunt la dosar dovezile scrise și subscrise de D-sa constatatoare că pe lângă cele 8 milioane ale băncii a adus și cele 13 milioane, ce erau destinate pentru diferite afaceri și particulari.

Dar negînd, mai departe, cele 224 milioane coroane s'au adus pe bază de ordonanță oficială; cele 13 milioane fără nici o autorizare.

Trece această sumă pe la Vama Sap la 9 Octombrie 1919, că le-a adus în țară nu se contestă de nimeni. Dar declarat-le-a în acest caz cineva la vamă? Nu! Trebuia, să le declare? Desigur, căci erau bani particulari și cel ce trebuia, să facă declarație, era cel ce le aducea, Josef Engel.

Pentru că Engel a fost descoperit de Maiorul Letu și contrabanda confiscată, iar noi ne-am făcut datoria, suntem atacați de apărare astăzi în ședință.

Deși apelantul Engel făcea parte din Comisiunea de bancheri, însă pentru cele 13 milioane coroane care le aducea pentru afaceri personale sau particulare, conform legii vămilor, trebuia să facă în mod expres declarația cerută de art. 119 Leg. Vămilor.

Căci, în adevăr, apelantul: a) a adus bani; b) i-a trecut prin vamă; și c) fără a face declarația, și atunci conform art. 199 Leg. Vămilor d-l Inspector vamal Gh. Cristea nu nu putea și nu era obligat a dresa actele?

D-l Inspector vamal și cu Șeful Vămiei-Intrepozite Sbiu căpătând convingerea că cele 13 milioane coroane s'au introdus în țară în mod ilegal, procede conf. art. 199 și 201 Leg. Vămilor la facerea Procesului-Verbal pe baza cercetărilor făcute.

Faptul că s'au ștampilat coroaanele legal sau ilegal, nu ne interesează în procesul de față, ci numai faptul aducerii celor 13 milioane în mod ilegal.

De aici rezultă eu suficientă, că fals nu poate fi.

Nu n'am denaturat cu nimic faptele, așa cum au fost. Unde sunt elementele falșului? Falșul material nu există. Faptele constatate în procesul-verbal sunt exacte și mărturisite de însuși contravenientul. Unde se vede intenția delictuoasă? Noi n'am inventat nimic, nu i-am pus în complit sau nimic neexact. ci am relatat faptele, așa cum au fost. Noi l'am pus pe Engel sa aducă coroaanele? Noi i am spus să ne declare la vamă? Nu! Nu au fost față persoane, care semnează procesul-verbal? Evident că nu se poate susține. In ce privește prejudiciul sau posibilitatea de a prejudicia, e evident că prejudiciul va fi având d-l Engel, dar aceasta nu e din vina funcționarilor vamali, căci noi suntem străini de fapt. Ce urmărim primă d-l Inspector vamal Cristea? Pe atunci însă d-sa nu avea dreptul a primi prima de la contrabandele descoperite. Legea în acest sens s'a modificat nu de mult. Iar eu nu mi-am făcut decât datoria, căci dacă nu făceam procesul-verbal, eram supus la rigorile legii pentru refuz de serviciu.

Dar apelantul când declară că se înscrie în fals, n'o spune aceasta din convingere ci numai pentru a coresponde art. 215 Leg. Vămilor. E o simplă mască a motivelor de apel, căci afirmă numai, că se înscrie în fals, dar nu se ostenește a dovedi cu nimic această înscriere în fals, de oarec mărturisește la cercetări însuși Engel că a adus această sumă de 13 milioane, când ne declara el nouă, că la vama Sap n'a făcut nici o declarație pentru această sumă, chiar dacă d-l Lepădatu sau Hiemesch ar fi știut de această contrabandă, aceasta nu-l apără pe Engel; tot ce s'a întâmplat după 9 Octombrie 1919 când a trecut Vama Sap, nu-l folosește la nimic. Dar pentru a-i face pe plac apelantului să presupunem, că Hiemesch a știut de contrabandă, dar știința lui la ce-i folosește lui Engel? Avea Hiemesch vre-o calitate vamală? Nu!

Un lucru e curios însă, graba d-lui Engel în ștampilarea coroaanelor la Sibiu. El dă 10000 lei cadou funcționarilor pentru a face ștampilarea imediat. Dacă mai întârzie ștampilarea câteva zile, ce se întâmplă pentru un om care n'avea nimic pe suflet?

Să presupunem dar, că sunt adevărate toate, că toată



lumea a știut, că d-l Engel a adus cele 13 milioane coroane. Dar dacă n'a știut despre ele autoritatea competente, unde e falșul? Faptul nu-i conrăbandu?

De aceea cerem respingerea înscrierii în falș.

### Tribunalul,

Asupra examinării înscrierii în falș a procesului-verbal de contravenție;

Având în vedere că o hotărâre care ar condamna pe funcționari pentru delictul de falș în acte publice, este casabilă, dacă nu se stabilește, că faptul imputat acelor delicteți înfrunțește toate elementele acestui delict;

Că elementele delictului de falș în acte publice prezintă și pedepsit de art. 123 c. pen. sunt: calitatea de funcționar public, alterarea adevărului în act, care să cauzeze un prejudiciu și aceasta cu intenție frauduloasă (Cas. II, 312 din 17 Apr. 1900, B. p. 531. *Ch. et Helte*, Vol. II, No. 641; *Garçon*, art. 145, No. 11; *Garraud*, ed. II, vol. III, No. 1011);

Că, totuși, conf. art. 215 legea Vănilor, pentru existența falșului „Tribunalele nu vor putea admite contra unor astfel de procese verbale alte nulități, decât acelea rezultând din omisiunea formalităților prescrise de legea de față pentru constatarea infracțiunilor, ele nu vor putea, să scuze pe contravenienții pentru lipsa de intenție, de fraudă sau pentru eroare din partea delictivului“;

Considerând că instanța este obligată, să examineze înscrierea în falș din cererea de apel făcută conf. art. 216 al. 1 Leg.-Vănilor;

Având în vedere că din examinarea procesului verbal No. 1104/1920 se constată că: a) el este dresat în conformitate cu art. 199 și 201 leg. vămilor; b) că conf. art. 203 leg. vămilor conține numele, pronumele, calitatea și reședința agenților, care fac constatarea, aceasta atât la începutul cât și la finele procesului-verbal; c) că procesul-verbal conține data descoperirii infracțiunii și locul în pagina II-a a procesului-verbal, jos la locul semnat de noi și litera a; d) că conține numele persoanelor, care au luat parte ca descoperitori, la finele procesului verbal unde în fața acoladei se spune „doveditori și constataatori“, iar după acoladă semnează Inspectorul vamal și Șeful de vamă, conf. art. 201 al. ult. leg.-vămilor, Procurorul conf. art. 199 al. 2, iar maiorul Lețu nu are nici o altă calitate, decât aceea din titlul acoladei: doveditor; e) Din cele spuse la punctul d) se vede, că a fost satisfăcut art. 201 al. ult. participând inspectorul vamal și șeful vamei Sibiu; f) Nu intră în prevederile art. 215 al. 1 leg. vămilor; g) Art. 199 al. 2. este satisfăcut, întrucât procurorul care ia parte la dresarea procesului verbal fiind șeful poliției judiciare din județ, unde legea cere prezența unui agent al poliției judiciare, cu atât mai mult prevederea legii este satisfăcută, când lucrarea se face în prezența șefului poliției judiciare; h) Nu intră în prevederile art. 215 leg. vămilor, i) Idem, j) Idem, k) Idem, l) Idem, m) Idem, n) Art. 119 leg. vămilor dispune că, la intrarea în țară călătorii sunt obligați, să arate la vamă tot ce au asupra lor, și în bagajul lor, lucruri ce le aduc cu ei. Apelantul Engel nedeclarând la vama Sap, cele 13.404.500 coroane ce le avea asupra sa, el a contravenit la acest articol, o) Nu intră în prevederile art. 215 leg. vămilor;

Considerând că conf. art. 199 leg. vămilor al. 1. modif. când contrabanda s'a săvârșit în mai puțin de doi ani, pentru facerea cercetării și perchezității, e necesar ca agenții vamali să aibă autorizația Ministerului Public, care prevedere a legii este satisfăcută prin autorizarea dată de Parchetul Sibiu pe adresa Circ. IX a vămilor No. 119 din 27 Septembrie 1920;

Că așa fiind, toate dispozițiile legii vămilor sunt îndeplinite, iar motivele atacului în falș nefiind bazate, în conformitate cu art. 216 al. 1. leg. vămilor, Tribunalul urmează a le respinge.

Că, în astfel de caz, numai este loc a se face în cauză aplicarea art. 216 al. 2. leg. vămilor.

Că nu se mai simte necesitate nici de dosarele care apelantul a cerut a fi aduse dela diferitele autorități.

Pentru aceste motive, Tribunalul respinge înscrierea în falș și dă cuvântul în fond.

D-l avocat Măcelariu pentru cont-avenientul apelant susține, că din întreaga dezbateră a procesului de până în prezent s'a putut vedea, că si-dicalul băncilor strângând din Transilvania coroanele albe, bolșevice, au fost duse la banca Austro-Ungară din Viena de o Comisie compusă din reprezentanți ai băncilor din sindicat și sub conducerea lui Hiemesch. La reînțoarcere Hiemesch a știut de aceste 13 milioane de coroane. Totuși pe el nu-l urmărește nimeni ci numai pe Engel, conf. art. 119 leg. vămilor toți căți au știut, trebușe traduși în fața judecătii și judecați în solidum și nu numai Engel, căci Engel n'a adus bani și nici n'a dus bani. La Viena el n'a tranșat afaceri financiare. E necesar ca Hiemesch să fie adus în fața Justiției și să spună dacă el n'a știut despre acești bani, ce-i aducea Engel și atunci se va vedea că nu Engel e vinovat ci Hiemesch. Dacă Hiemesch, care era șeful Comisiunii, îi spunea lui Engel că nu-i voie, să aducă coroane în țară, el nu le aducea. De aceea procesul nu se poate petracta fără el. Fără prezența lui în instanță, Engel pe de o parte pe de acești bani iar pe de altă parte rămâne obligat față de Hiemesch cu această sumă;

Pentru aceste motive cer amânarea procesului și citirea lui Hiemesch, pentru termenul viitor, căci el având condus cerea misiunii, el era îndatorat a face la Vama Sap declarația cerută pentru cele 13 milioane coroane ale lui Engel conf. art. 119 Leg. Vămilor.

D-l avocat Măcelariu continuând spune că: în vechia Ungarie când a venit regimul bolșevic, acesta a făcut bani bolșevici, tipăriți numai pe o parte, și miiști pentru acest motiv coroane albe. La eliberarea Ardealului s'au retras hoardele, dar banii lor au rămas aici. Ne fiind just ca lumea să pierdă valoarea acestor coroane, Consiliul Dirigent a intervenit la Viena și prin intervenția lui Hiemesch s'a izbutit ca din rezerva latentă a băncii Austro-Ungare să se schimbe acești bani bolșevici pe coroane bune. S'a făcut o Comisiune la care s'au adăugat și doi funcționari al Consiliului Dirigent ca controlori. Nu s'a făcut, din grabă, procese verbale la operații; din dosarul 27 al Consiliului Dirigent se constată, că s'a dat voie a se duce la Viena bani pentru preschimbare, dară fără a se indica suma. D-l secretar al Fmanțelor nu a întrebat la venire: cât s'a dus, și cât s'a adus, ci numai cât s'a adus.

Banca Austro Ungară a deschis fie cărei bănci cont curent. Așa a făcut și cu Engel care a adus 13 milioane rezultați din schimbul coroanelor albe, iar 13 milioane erau banii, ce avea o destinație specială, aduși pentru oameni nevoiași, ce aveau relațiuni cu Austria și Viena. Enghel nu știa nimic de operație, ci totul s'a făcut de Banca Austro Ungară și tot ea a predat lăzile Maiorului ce însoțea Comisiunea și le a vârat în vagon. Comisiunea a adus coroanele, nu Engel, și deci ea a adus și suma de 13 milioane, nu el. Engel trebuia numai să le ducă la Banca din Brașov.

Dacă Engel nu era șeful Comisiunii și nici comandantul militar, el trebuia să facă declarația la vamă? Dacă n'o face Hiemesch, cum s'o facă el? Când toată această operațiune s'a făcut înaintea șefului Comisiunii, când Hiemesch raportează toate acestea Secretariatului general dela Finanțe, ce trebuia să facă Engel? Să mai declare această sumă undeva?

Dela aducerea bănilor trecând o lună — o lună jumătate, și lumea presând băncile a li se distribu banii aduși, se trimit de banca din Brașov doi funcționari la Sibiu, și cum circulațiua nu era normală și mare lipsă de siguranță au preferat să transporte coroanele cu automobile. Ce a urmat să știe Armata luând afacerea în mână, a confiscat suma ca



contrabandă. Ajungând afacerea la Casație, aceasta casând trimate dosarul Parchetului Sibiu.

În urmă se începe procedura din partea vămilor, însă tot ce e făcut de Vamă e nul și neavenit, câtă vreme nu există la dosar autorizația Ministerului de Finanțe dată D-lui Inspector vamal Cristea.

La acestea mai adaugă ca procesul verbal trebuia dresat la locul unde s'a comis fapta, sau unde e făptușul. Totuși în loc să se facă ancheta la Brașov, se face la Sibiu. Se zice însă, că aici s'a făcut descoperirea. Dar ce s'a descoperit? O sumă de banote stampilate legal de autorități. Înțeleg dacă erau ne stampilate.

Pe lângă acestea la dosar există procesul-verbal No. 1104/1920, dar Decizia nu e în legătură cu el, e ceva independent, adaugat și nici de cum legat de procesul-verbal.

Pentru aceste motive cere trimiterea dosarului Ministerului de Finanțe pentru a se pronunța, dacă această Decizie se referă la procesul-verbal. Apoi Decizia e semnată de un funcționar oarecare din Direcție, Antoniu și nu de Ministru, sau de Directorul general.

S'a făcut apel, e adevărat, contra hotărârii pronunțată, dar nu se poate socoti ca validă această Decizie, câtă vreme nu e semnată de cel în drept.

Cere Tribunalului ca pentru lipsa delegației Inspectorului vamal și ne semnarea Deciziei No. 114676/920 de cei în drept, să se admită apelul și amânându-se judecarea, pentru termenul viitor să fie citat Himesch și să se dispună aducerea dosarelor și citarea martorilor învoacăți.

Fiind oarele 6 seara, Tribunalul dispune continuarea pertractării). Domnul G. Cristea din partea Ministerului de Finanțe susține, că s'a vorbit mult de către apelant despre un oarecare Himesch, însă acest Himesch n'a avut o calitate oficială în această afacere.

S'a făcut o asociație de bănci, o afacere particulară, nu oficială, căci nu există nici un act oficial, care s'o confirme. D-l Himesch ce era funcționar superior la Banca Austro-Ungară, a acceptat a fi el conducătorul delegației trimișilor băncilor la Viena, iar d-l Lepădatu, de care s'a făcut iarăși caz de către apelant, în această afacere nu apare înbrăcat în haina sa oficială ci era un simplu particular, un bancher, reprezentant al băncii României. Deci ce au vorbit la Viena Engel și cu Himesch, treaba lor. Dar Josef Lissai, s'a zis, că avea un permis; da, dar nu se știe cum l'a căpătat, căci și Ministrul cel dăduse, în urmă se mira cum l'a dat.

Din o scrisoare aflată la dosar și trimisă de Armin Deutsch lui Engel la Viena, se vede în mod clar, că afacerea e în totul de natură particulară; dar oare, când Armin Deutsch și cu Engel lucrau în ast-fel de scrisori nu se vede de aici că afacerea era de mai înainte aranjată? Era Engel un inconștient în comiterea acestei contrabandă? Aceste scrisori dela dosar dovedesc contrariul. Și atunci, ce amestec avea Himesch în această afacere?

În una de scrisori Armin Deutsch, Directorul Sucursalei din Brașov și Șeful lui Engel, serie acestuia la Viena... trimite de urgență banii stampilați, ca să pot acoperi legăturile... fie contestat fă tot posibilul și ștampilează toți banii, căci în caz contrar ne ajunge un mare dezastru. Pe Lepădatu pompează-l puternic în numele lui Kerescki ca să ne stampileze banii. — Trimite bani neapărat și anunță-ne de hotărârile tale.

În a doua scrisoare îi spune: «Am primit scrisoarea ta din Viena, și sper că fără piedici vei reuși să stampilezi toți banii pentru că dela Sibiu ne a refuzat ultimul transport al nostru de 13 milioane și nu știu ce să mă fac. — Nervii mei mi s'au sdrcănat complet. Neapărat să aduci mai multe milioane... Neapărat caută-l (pe Dragomir) și i-ai banii și în Sibiu declară-i ca aduși din Centrala (Viena) căci numai pe aceia îi stampilează.»

Din aceste două scrisori aflate la dosar, ese o zăcătură, din care se vede mai clar ca din cercetările mele, țese d-l Inspector vamal Cristea și consemnate în procesul-verbal, toată aceasta afacerea Engel.

Autorizația dela Parchetul Brașov am cerut-o pentru afacerea relativ la Dragomir, iar pentru aceea a lui Engel, pentru care am lucrat numai în baza delegației Parchetului Sibiu.

S'a căutat să se amestece afacerea dosarului aflat la

Parchet în cercetare cu dosarul afacerii de astăzi sunt însă două afaceri cu totul distincte.

Declarațiile lui Armin Deutsch sunt probe zdrobitoare contra lui Engel, și din care rezultă clar că Himesch n'a avut nici un amestec în această contrabandă.

Cele prevăzute în art. 62 legea vămilor dau lămuriri prețioase în speță.

S'a spus că procurorul trebuia să fie asistat de profeiri la redactarea procesului verbal. De unde s'a putut deduce aceasta? De altfel eu fac procesul verbal iar nu procurorul, — zise d-l Cristea, — el numai mă asistă ca o garanție, că nu voi face vre o presiune asupra părților cu ocazia dresării procesului verbal. Se susține că d-l Lepădatu, ca persoană oficială, ar fi spus că Engel putea aduce coroanele, căci erau pentru oameni săraci. Nu este exact. S'a adus de Engel 8 milioane pentru bancă, pentru oamenii săraci, pentru schimbul girurilor și al coroanelor albe; dar peste această sumă Engel mai aduce încă 13 milioane coroane nu pentru oamenii săraci, ci pentru simplele sale afaceri financiare particulare, în afară de bancă.

Dar pe lângă acestea, de unde se constată că aducerea în țară a acestei sume de coroane a fost făcută cu ști nău Secretariatului de Stat? Nu există nimic oficial. Nu s'a ocupat nici delegații Petre Manole și nici Florea de aceasta, întrucât ei s'au ocupat de afacerile lor personale în acel moment, tot bănești. În procesul de contrabandă de 25 000 000 coroane judecat de acest onorat Tribunal acum două săptămâni nu figura și P. Manole? În același timp el era și reprezentantul rezoluției Finanțelor! Se gândea el atunci, să vadă ce face Engel? Ori la aranjarea afacerii sale financiare?

Se susține apoi că decizia Ministerului de Finanțe, direcția vămilor No. 114676 920, s'a dat pe o fițuică. Dar se putea scrie ea pe procesul verbal? Era loc? Apoi să mi se arate spunea legea că decizia trebuie să existe pe însuși procesul verbal și nu poate fi și pe o hârtie alipită la acest proces verbal? Dar din citirea deciziei nu se constată cu suficientă că ea se referă la acest proces verbal? Există vre-o îndoială? La acestea mai adaug, că cel ce semnează decizia, d-l Antoniu, nu e un domn oarecare ci e sub-directorul general al vămilor. Ce spune art. 215 legea vămilor? Că procesele verbale după ce vor avea și aprobarea administrației superioare a vămilor, etc. Se vorbește undeva, că trebuie semnat procesul verbal de Ministrul de Finanțe sau de directorul general al vămilor? Nu! Ci de administrația superioară a vămilor. Cine e direcția generală a vămilor? directorul și sub-directorul. Chiar legea de organizare a vămilor spune că ele sunt conduse de director și sub-director.

Dar pentru a mulțumi pe apelant, depun în original pentru a fi văzute de Tribunal și voi lăsa la dosar copie de pe lucrările încheiate relativ la acest proces verbal și unde figurează și semnătura d-lui director general al vămilor și sper ca cu aceasta apelantul va fi satisfăcut.

În speranță că am răspuns cu suficientă, documentat și bazat pe lege, la toate punctele aduse în discuție de apelant, rog onoratul Tribunal a respinge apelul lui Iosef Engel, ca nefondat.

Tribunalul.

Având în vedere apelul înregistrat la No. 1425/920, făcut de Iosef Engel, de profesiune subdirector al băncii de Credit din Budapesta, filiala Brașov, domiciliat în Brașov, contra deciziunii Ministerului de Finanțe cu No 114676 din 9 Octombrie 1920, prin care este condamnat la plata sumei de 13.404.500 coroane, în folosul Statului;

Având în vedere motivele invocate de apelant în susținerea apelului, actele și lucrările din dosar, precum și susținerile părților prin reprezentanții lor;

Având în vedere că la 20 Septembrie 1919 a plecat la Viena comisiunea de bancheri pentru a schimba coroanele albe și compusă din: Petre Manole și Florea ca reprezentanți ai Consiliului Dirigent, Maior Băncescu comandantul plutonului de gardă, compus din 16 soldați, I. Lissai, Directorul băncii Albina, F. Schullerus, Directorul Creditului Funciar Sibiu, Kerelsty, directorul



băncii de Credit din Budapesta, filiala Oradia-Mare, Moritz Wertheimstein și Weiss, funcționari ai aceleiași filiale, Iosef Engel subdirectorul băncii de Credit din Budapesta, filiala Brașov, Hiemesch, Jullier, Zoderbeck, Roszity, funcționari ai Băncii Anstro Ungare filiala Oradia Mare, Schenker, directorul băncii Anglo Austriace din Oradia Mare, Csany, funcționar la banca de Credit din Timișoara, și Henrick, directorul Cassei de Economie din Sibiu, comisiune ce își alege din sânul ei ca conducător pe Hiemesch, iar pentru partea financiară pe Koreszty;

Că Hiemesch, ca atare, nu avea nici o calitate oficială alta decât cea de bancher, reprezentant al unei bănci, tot așa cum erau și ceilalți membrii din Comisiune;

Că în această împrejurare, la întoarcerea în țară, chiar dacă am admite, că Hiemesch ar fi știut de cele 13.404.500 coroane, însă fiindcă această sumă era cu totul distinctă de cele 8 milioane coroane pe care Engel le aducea în mod oficial pentru banca sa din Brașov, era o sumă ce o aducea în mod particular, în vederea speculațiilor financiare, după cum reese și din copiile scrisorilor trimise lui la Viena de șeful său Armin Deutsch, din Brașov și aflate la dosar, nu șeful comisiunii do bancheri Hiemesch avea însărcinarea să facă declarația acestei sume la vama Sap, ci proprietarul sumei, Engel;

Considerând că din conținutul art. 119 leg. vămilor, rezultă în mod clar că sunt datorii călătorii la întoarcerea în țară, să scoată la vamă, tot ce au asupra lor și vor aduce cu ei și așa le prezintă vămii pentru vedere;

Că Engel deși aducând cu el această sumă de 13.404.500 coroane, în afară de cele 8 milioane rezultate din schimbul coroanelor albe, deși era dator să o declare el la vamă, ca fiind proprietatea lui, totuși n'a făcut-o;

Că chiar dacă alt membru din comisiune ar fi știut de această sumă ce o avea Engel asupra sa, însă din conținutul art. 119 leg. vămilor nu rezultă că ar fi obligat s'o declare, acolo la vamă, acela pentru Engel;

Având în vedere că în această împrejurare Hiemesch neavând nici un amestec direct în aducerea acestei sume de 13.404.500 coroane, nu avea ca atare nici obligația a face declarația ei la vama Sap;

Având în vedere că apelantul Iosef Engel în declarația sa dată șefului vămii Sibiu, la 18 Mai 1920, ca și în declarația dată în cursul cercetărilor, recunoaște singur că această afacere a făcut-o din propria sa inițiativă, însă nu în profitul său, în riscul băncii, fără nici un fel de beneficiu pentru sine; că din toate acestea cererea apelantului de a se amâna procesul pentru ca la termenul următor să fie citat în cauză și Hiemesch, Tribunalul găsiind-o neîntemeiată, cată a o respinge;

Considerând că conf. art. 222 leg. vămilor acțiunea publică relativ un fapt pedepsit cu închisoare este cu totul independentă de urmărirea pentru amenzi în același fapt;

Că de aici rezultă că afacerea penală aflată la Parchet în Dos. No. 1809/919 nu are nici o legătură cu aceea cuprinsă în dosarul de contrabandă No. 1425/920 și, deci, tribunalul nu găsește necesar amânarea procesului pentru a se aduce la termenul următor acel dosar penal No. 1809/919;

Considerând că conf. art. 201 leg. vămilor contravențiunile la a coastă lege sunt în drept să le constate „Agenții vămilor de orice grad și de orice clasă” (art. 201 punct. II.);

Că, conform legii de organizare a vămilor, Inspectorii vamali sunt și ei agenți însă de un grad mai superior;

Considerând că art. 201 leg. vămilor nu menționează că agentul vamal care dresează procesul verbal să-și aibă domiciliul în localitatea unde instrumentează. sau la din contră să-și aibă o delegație specială din partea direcției generale a vămilor, fiind investit pentru aceasta prin însăși legea;

Că astfel fiind, Tribunalul găsește că nu este necesar ca să existe în original la dosar ordinul Ministerului de Finanțe No. 88.413 din 27 August 1920, pe baza căruia Inspectorul vamal G. Cristea a început facerea cercetărilor, deoarece acest ordin este de natură administrativă, iar nici de cum cu putere de a periclita țării procesului-verbal 1104/920;

Considerând că conf. art. 210 și 211 leg. vămilor procesul-verbal spre a forma titlul pentru executarea condamnării, trebuie să fie aprobat de administrația superioară a vămilor prin o Decizie;

Că nicieri în aceste articole nu se menționează că decizia trebuie să fie scrisă pe însuși corpul procesului verbal, iar dacă ar fi scrisă în mod separat de el și este adăugată la aceasta, ar fi un motiv de nulitate a procesului-verbal;

Că art. 211 leg. vămilor cere ca procesul-verbal să fie aprobat de administrația superioară a vămilor, fără însă a specifica anume cine din direcția superioară trebuie să semneze această decizie;

Că în acest caz decizia 114676/920 deși nu este semnată de Ministerul de Finanțe sau de Directorul general al vămilor, ci de un alt funcționar din Administrația superioară a vămilor, pentru Directorul general, semnătura acestui funcționar este în conformitate cu art. 211 leg. vămilor;

Având în vedere că procesul-verbal No. 1104/920 este bine dressat la Sibiu, pentru că la Sibiu, recte la Șelimbreg, lângă Sibiu, a fost descoperită contrabanda;

Că nici în legea vămilor și nici în vre-o altă lege nu se menționează că pentru ca procurorul să poată instrumenta, are nevoie de asistența secretarului său, așa precum se prevede pentru judecătorul de Instrucție, iar prezența procurorului la constatarea faptului de contrabandă ne fiind decât o garanție că funcționarii competenți îndeplinesc formele legii cu toată rigoarea ei;

Având în vedere că tribunalul fiind pe deplin luminat, nu mai simte necesitate a amâna procesul, pentru a fi ascultați ca martori Ioana Lepădatu, Friederich Hiemesch, Petru Manole, Iuliu Tompos, Iuliu Farkas, Iosef Lissai, F. Kisling și Aurel Ștefea;

Având în vedere că pentru același motiv Tribunalul găsește ca inutilă cererea făcută de apelant de a se cere dosarele 1800/1919, 2427/919, 27 al Consiliului Dirigent, nefiind utile în cauza pentru soluționarea apelului.

Văzând și dispozițiunile art. 62, 119, 199, 201, 203, 210, 211, 213, 214, 215, 216, 220, 221, 222, și 280 din leg. Vămilor, 448 din legea tarifului vamal, 123 din Codul penal, 110, 111 bis. 262, 263, 264, 326 al. 2 și 735 al. 3. din Procedura Civilă, cum și Decretul Lege No. 188/918 art. 2. din Inaltul Decret No. 3632/918 și art. 1. din Decretul-Lege 3466/919;

Pentru aceste motive redactate de d-l Emil G. Gheorghiu, judecător de ședință, Tribunalul, respinge ca nefondat apelul etc.

(ss) V. Urlăjeanu; Emil G. Gheorghiu, G. Friedeles; Grefier: (s) Dr. Iulius Schorsten.

NOTA.— Publicăm Decizia Inaltei Curți de Casație s. III, împreună cu hotărârea Trib. Sibiu, și pentru lămurirea și mai bine a chestiunilor puse am redat la Sentința Trib. Sibiu și pledoariile



părților, ambele admirabil și juridic redactate și motivate. Ele confirmă încă odată cât de eronată a fost decizia Curții de Casație s II (complexul ardelenesc) No. 796/921 (V. *Curierul Judiciar* No. 26/921 cu nota D. E. C. Decusar) în ce privește aplicarea legii generale a Vămilor în ținuturile alipite și *prohibirea importu-*

*lui coroanelor*, cari constituie o contravenție la legea citată.

Redactarea și interpretarea textelor de lege făcută de instanțele noastre judecătorești, cu complex de judecătoria din vechiul regat, ne scutește de ori ce comentari, căci întărește în totul critica făcută de adnotatorul deciziei citate (N. R.)

## REZUMATELE JURISPRUDENTEI CURȚILOR DE APEL ȘI ÎN ALTEI CURȚI DE CASAȚIE

### CURTEA DE CASAȚIE

#### SECȚIA I

*Recurent:* B. H. Avadie prin d-nii av. A. Nachtigal și Wisner.  
*Întîmat:* G. Dumitrof, prin d-av. Davis.

**Contract de închiriere. — Imobil stăpînit în indiviziune. — Închirierea lui numai de o parte din coproprietari. — Nu e epozabilă celorlalți coproprietari. — Achiziționarea imobilului, posterior închirierii, de coproprietarul neparticipant. — Obligațiunea de a respecta contractul art. 1420 și 1423 c. c.**

Coproprietarul unui imobil nu are un drept exclusiv de proprietate, ci numai un drept indiviz asupra fiecărei fracțiuni din acel imobil; prin urmare dînsul nu poate face acte de dispozițiuni asupra întregului imobil, ci numai cu privire la partea sa indiviză; — el nu poate face nici acte de administrațiune asupra imobilului, fără concursul celorlalți coproprietari și prin urmare nu poate nici închiria singur.

În cazul însă când coproprietarul care n'a participat la închirierea imobilului devine, prin cumpărarea părților indivize, proprietar exclusiv al lui, dînsul în calitate de succesor cu titlul particular al coproprietarilor cari au contractat închirierea, este obligat potrivit art. 1420 c. c., să facă ca locatarul să se poată folosi neîmpiedicat în tot timpul locațiunii de imobilul închiriat și aceasta independent de faptul dacă a ratificat sau nu contractul. — Această garanție de folosință are un caracter indivizibil, ca toate obligațiunile de a face în general și ca atare dînsul, proprietarul achizitor, nu poate exercita, în contra chirașului, o acțiune în nulitatea contractului de închiriere, așa cum ar fi putut-o face înaintea de cumpărarea porțiunilor foștilor coproprietari, cari au contractat închirierea. — (Cas. I, dec. No. 182 din 8 Martie, 1921, prin care s'a casat sentința No. 545/920 a Trib. Tulcea).

#### SECȚIA II

*Recurent:* Vasile Hîncu, prin d-av. G. Bărbulescu.  
*Întîmat:* Chiriac Olaru, prin d-av. Vlădescu-Olt.

**Pămînt rural. — Dacă este permisă înstrăinarea lui silită. — Soluțiune negativă. — Art. 7 din legea rurală, 110 legea jud. de ocoale și 132 din Constituție.**

În combinarea art. 7 din legea rurală dela 1864, interpretat prin legile din 12 Februarie, 1874 și 7 Aprilie 1910 — cu art. 132 din constituțiunea dela 1884, rezultă că, la principii inalienabilității pămînturilor date după legea rurală, s'a exceptat numai schimbările de pămînt de aceeași întindere și calitate și vânzările

voluntare către comună, sau una din persoanele arătate de lege.

Acestea fiind singurile excepțiuni, nu se poate, pe motive de analogie, sau identitate de rațiune, să se admită și înstrăinările pe calea urmării silită a acestor pămînturi

Prohibirea înstrăinării silită rezultă și din art. 42 al legii jud. de ocoale din 1896 menținut în art. 110 al actualii legi, — iar legea publicată în Monitorul Oficial No. 18 din 23 Aprilie 1916, a menținut în vigoare, până la proiectata revizuire a art. 132 din constituție, atât dispozițiile din acest text de lege, precum și cele ale legilor din 12 Februarie 1879 și 7 Aprilie 1910. — (Cas. II, dec. civilă No. 53 din 25 Martie 1921, prin care s'a casat, fără trimitere, ordonanța de adjudecare No. 1628/920 a Trib. Roman).

**NOTA. — Asupra chestiunii dacă pămînturile rurale, declarate inalienabile prin legea dela 1864 și 1879, pot fi urmărite, jurisprudența este constantă, că ele nu pot fi înstrăinate în mod silit. (Cas. II, 60 din 9 Martie 1915, *Curierul Judiciar* No. 51/915, p. 422; Cas. I, 126 din 13 Feb. 1913 în *Curierul Judiciar* No. 26/913, p. 311; Cas. I, 480 din 6 Iunie 1912, *Curierul Judiciar* No. 54 din 1912, p. 635. (N. R.).**

#### SECȚIA III

*Recurent:* D. Singer, prin d-av. M. Waisman.  
*Întîmat:* Jaques Samuelli, prin d-av. G. Petrivic.

**Legea burselor. — Procedura înaintea camerilor arbitrale. — Termenele de citare. — Dacă pot fi mai scurte de o zi liberă. Art. 730 pr. c.**

**Legea burselor. — Camerele arbitrale. — Când urmează a se face propunerea de împăcare. — Art. 51 din lege.**

a) Legea burselor neprevăzând termenul în care să fie citate părțile pentru tragerea la sorți a arbitrilor, acest termen poate fi și mai scurt de o zi liberă, de oare-ce în afacerile referite camerilor arbitrale legiuitorul derogând dela procedura comună, a prevăzut o procedură sumară și termene scurte. Ca atare, odată ce camera constată că procedura a fost îndeplinită, iar părțile au avut timpul material ca să se prezinte, dispozițiunile art. 730 pr. c. nu mai pot fi aplicate.

b) Camera arbitrală poate propune împăcarea părților până în momentul dării deciziei sale, iar nu la începutul sau în cursul desbaterilor, de oare-ce ea este, conform atribuțiunilor ce-i sunt conferite prin art. 51 din lege, în primordial Tribunal de conciliațiune. (Cas. III, dec. 517 din 29 D-brie 1920, prin care s'a respins recursul contra dec. No. 54/920 a Camerii arbitrale a Bursei din București).